"Από τη στάχτη θα αυαγευνηθεί το Κ.Κ.Ε.»

Ν. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης γιά την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΑΠΡΙΛΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 40 ΔΡΧ. 30

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΑΧΥΝΘΕΙ Η ΚΙΝΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΗ ΜΟΣΧΑ

Στο προηγουμένο ούλλο της «Ν.Α.» γραφαμέ:

«Ο ρωσοαμερικάνικος ανταγωνισμός στην Κύπρο, αλλά και στην περιοχη Στυνών - Αιγαίου δεν μπορεί να μην εκδηλώνεται με όλο και πιο βίαιο και αναιχτό τρόπα. Τα αντίθετα στρατόπεδα δεν μπορεί να μην εκδηλώνονται. Η Ελλάδα και η Τουρκία με τις σωβινιστικές κυβερνήσεις τους δεν μπορεί παρα να τοποθετιούνται πια στη μια ή στην άλλη πλευρά αυτού του ανταγωνισμού»

Η τελευταία μεγαλή οξύνση των Ελληνο - Τουρκικών σχέσεων στο Αιγαίο, δεν ήταν τίποτα άλλο από μια ανοίχτη και βίαιη εκφρασή αυτοί του Ρωσοαμερικάνικου ανταγωνισμού. Αντιπαραθέτοντας στον αντιτουρκικό σωβινισμό της αστικής τάξης, τον πραγματικό διεθνίσμο της εργατικής τάξης, είμαστε υποχρεωμένου μέσα από τα ίδια τα γεγονότα να δούμε την ειδική μορφή ποι πήρε αυτός ο ανταγωνισμός στην τελευταία κρίση στο Αιγαίο και τις ευθύνες των σωβινιστικών κυβερνήσεων σ' Ελλάδα και Τουρκία.

Ο ΡΩΣΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΑΙ-ΓΑΙΟ

Δεν είναι τα πετρέλαια, ποι κάνουν το αιγαίο κέντρο τοι ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων, αλλά η εξαιρετικής σημασίας στρατηγική του θέση.

Τα Στενά και το αιγαίο είναι η. μοναδική έξοδος του ρώσικου στόλου της Μαύρης θάλασσας στη Μεσόγειο. Αλλά ταυτόχρονα και η μόνη είσοδος του αμερικάνικου στόλου στη Μαύρη Θάλασσα. Αυτο καθορίζει την τεράστια στρατηγική τους σημασία. Ο έλεγχος του αιγαίου και των στενών των Δαρδανελίων είναι τεράστιας σημασίας για τις υπερδυνάμεις. Από στρατιώτική άποψη, όποια υπερδύναμη ελέγχει τα στενά μπορεί να εμποδίσει το πέρασμα του αντίπαλου στόλου. Και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον ρώσικο στόλο που γωρίε τον έλεγχο των στενών δεν θα μπορέσει να βγει στην Μεσογειο.

Τα στενά τα έχει η Τουρκία. Κοι

η Τουρκία είναι στο ΝΑΤΟ με ιδιαίτερα φιλικές σχέσεις με τις ΗΠΑ. Με την τελευταία συμφωνία για τις βάσεις, οι στρατοκράτες της Αγκυρας ακολούθησαν την Αμερικάνικη στρατηγική των ΗΠΑ. Αποτελούν σήμερα το κίριο στήριγμα τους στην περιοχή.

Η Ελλάδα στον σχεδιασμό τοι NATO έχει τον ρόλο της στήριξης στην Τουρκία και την σύνδεση των σταθμών διοικήσεων του NATO στην Ευρώπη με την Τουρκία

Είναι σαφές ότι με την Ελλάδα έξω από το NATO, η Τουρκία μένει απομονωμένη στην περιοχή και σε περίπτωση που η Ελλάδα ταχθεί τελικά στο πλευρό του σοσιαλιμπεριαλισμού, ολοκληρώνεται η περικύκλωκση της Τουρκίας από το τρίγωνο Βουλγαρία - Ελλάδα - Σιρία.

Αυτό είναι το στρατηγικό σχέδιο του σοσιαλιμπεριαλισμού στην περιοχή για τον έλεγχο των Στενών.

Τι είναι αυτό που οξύνει σήμερα τον ανταγωνισμό των υπερδιινάμεων στο αιγαίο:

Είναι η όξυνση των Ελληνοαμε-

ρικάνικων σχέσεων ποι απορέει από την ολοένα και μεγαλίτερη σύσφιξη των δεμών της χώρας με την Ρωσία. Κάτω από την φιλορώσικη πολιτική του Α. Παπανδρέοι

Αυτός είνοι α νέος παραγουτας στην περιοχή, που ανατρέπει συσχετισμούς και διαμορφώνω μια φαλής της αστικής ταξής στην

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Κάτω απ' αυτό το πλαίσια του ανταγωνισμού των επερδενάμεων ξετιλίχθηκε η τεκευταία κρίση στο σιεύει απόφαση για την παραχώρηση στην Τουρκική Εταιρεία Πετρελαίων, αδειών έρευνας και εμεταλκευσης σε περιοχές του αιγαίου έξω από τα χωρικά εδατα της Τουρκιας. Η χυρήγηση αυτών των αδειών, ήταν απαντηση, σε αντίστοιχες άδειες που ήδη είχε δώσει η χουντι-

σης στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης Η Τουρκία δέχεται την Ελληνική πρόταση και ξεκινάν διάπραγματεύσεις σε υπουργικό επίπεδο. Οι διαπραγματεύσεις καταλήγουν σε αποτυχία

Για να στάσουμε τον Αύγουστο του 1976, σταν το «Χορα» πραγματοποιεί σεισμικές έρευνες στην αμσισβητούμενη υφαλοκριπίδα, με την γνωστή τότε κρίση στις Ελληνο - Τουρκικές σχέσεις.

Η Ελλάδα κάνει προσφυγή στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, το οποίο εκδίδει την απόφαση 395, με την οποία καλεί τα δύο μέρη να δείξουν αυτοσυγκράτηση, να επαναλάβουν τις διαπραγματεύσεις και να αναμείνουν την ούθμιση που θα έκανε το Διεθνές Δικαστήριο.

Στο Δικαστήριο της Χάγης η Τουρκία δεν εμφανίζεται και με υπόμνημά της απέρριπτε την αρμοδιότητά του

Το δικαστήριο της Χάγης απορίπτει το αίτημα της Ελλάδας για λήψη προσωρινών μέτρων ενάντια στην Τουρκία, αλλά αναγνωρίζει ότι η δραστηριότητα του Χόρα, δεν δημιουργεί δικαιώματα υπέρ της Τουρκίας, Ταυτόχρονα αν και απέρριπτε τις απόψεις της Τουρκίας για αναρμοδιότητα γενικά του Διεθνούς Δικαστηρίου, το ίδιο δεν ήταν σε θέση να διευθετήσει το ζήτημα έτσι όπως τοποθετιόταν από τα αντίδικα μέρη (Δες το άρθρο μας για την υφαλοκρηπίδα).

Το Νοέμβρη του 1976, υπογράφεται το πραχτικό της Βέρνης με βάση το οποίο: «Τα δύο Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωσιν όπως απόσχουν πάσης πρωτοβουλίας ή πράξεως σχετικής προς την υφαλοκρηπίδα του μιγαίου, η οποία θα ηδύνατο να παρενοχληση την διαπραγματευση». (άρθρο 6) και: «Τα δύο Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωσιν όπως, καθ όσον αφορά εις τας διμερείς των σχέσεις απόσχουν πάσης πρωτοβουλίας ή πράξεως η οποία θα έτεινε να μειώση το κύρος του ετέρου» (άρθρο το

Τον Μάρτη του 1978, με πρωτοβουλία του Ετζεβίτ γίνεται στο Μοντραί η συνάντηση Καραμανλή - Ετσεβίτ. Στο κοινό ανακοινωθέν αναφέρεται: «Απεφάσισαν να συνεχίσουν τον διάλογο αυτό σε προσεχή συνάντηση, με την πεποίθηση ότι με ένα τέτοιο διάλογο θα μπορούσαν να ωθάσουν σε πραχτικά αποτελέσματα, προς όφελος των δύο εθνών, και να ανοίζουν τον δρόμο για συγκεκριμένες λύσεις στα διάφορα προβλήματα ποι διαταράσσουν τις ελληνοτουρκικές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

Αδέσμευτη Εφημερίδα

(Βα καείστο)

Τις βασεις)
ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ
(Στέλνω τον
Παπούλια
ΣΤΟΝ Ζίβκοφ)

Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΊ ΓΟΥΣ ΠΑΤΡΙΔΟΚΑΠΉΛΟΥΣ

Στο ήδη τεταμένο από τους τυχοδιώκτικους χειρισμούς της κλίκας Παπανδρέου κλίμα συμβάλανε αποφασιστικά οι κάθε λογής αντιδραστικοί, φασίστες, αστοί, σωβινιστές, δινάμεις τυς «πρόοδου» και της «αλλαγής», «αριστεροί», και δεξιοί, παπάδες, θεοφοβούμενοι και μη Δεν ακούστηκε καμιά παραφωνία από πουθενά. Ολοι είχαν μάθει πολύ καλά και λέγανε με νέα λόγια αυτό το χιλιοειπωμένο παμπάλαιο και πολύ βρώμικο τροπάριο του σωβινισμού, του «αδικούμενου Μεγάλου Ελληνικού Εθνούς» των «απολιτίστων και βαρβαρών μεμετηδών» της «Μεγάλης Ιδέας».

Σενάρια μελοδραματικά παίζονταν καθημερινά στον αστικό, φασιστικό και «αριστερό» τύπο με πρωταγωνιστές επώνυμους «πατριώτες» πολιτικούς, αλλά και ανθρώπους του λαού, που τους θυμούνται μόνο όταν τους χρειάζονται και χρησιμοποιούν τον αυθορμητισμό τους και την περηφάνεια τους.

Ολοι μίλαγαν συνέχεια για το δίκαιο της ελληνικής πλευράς και για την προκλητικότητα των Τούρκων ξεπερνώντας ο ένας τον άλλο σε φανατισμό χωρίς κανείς να κάνει τον κόπο να αποδείξει με επιχειρήματα το δίκαιο των μεν ή το άδικο των δε. Πουθενά δεν παρουσιάστηκαν οι πραγματικές θέσεις των δύο πλευρών και τα γεγονότα και οι δηλώσεις δεν έλεγαν παρά ελάχιστα την αλήθεια, δηλαδή διαστρέβλωναν κατάφορα την πραγματικότητα.

Κανείς σχεδόν δεν ενδιαφέρθηκε να εξηγήσει στον ελληνικό λαό τους λόγους που μας οδήγησαν σ' αυτή την κατάσταση, τι σημαίνει υφαλοκρηοπίδα, ποιά σχέση έχει αυτή με την εθνική ανεξαρτησία μιας χώρας και κατά πόσο μπορεί να δικαιολογήσει πόλεμο.

Κανένας δεν αναφέρθηκε στις πραγματικές πολιτικές αιτίες της κρί-

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

νέα κατάσταση στο **Δ**ιγαίο, στα Βάλκάνια και παγκόσμιο.

Ενας πολεμος αναμέσα σε Ελλάδα και Τουρκία αυτή τη στιγμή θα ήταν έξω από τα άμεσα συμφέροντα του Αμερικανικου ιμπεριαλισμού γιατί θα ανάτρεπε de facto την σημερινή κατάσταση, διασπώντας την νοτισανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ.

Από την άλλη πλευρά ένας τέτοιος πόλεμος τώρα θα ήταν αντίθετος προς τα άμεσα συμφέροντα του σοσιαλιμπεριαλισμοί, γιατί θα έβαζε ζήτημα κλεισίματος των στενών, την στιγμή ποι σήμερα οι ρώσσοι δεν είναι έτοιμοι για μια πολεμική αναμέτρηση στο αιγαίο.

Αυτό που σήμερα οι ρώσοι ιμπεριαλιστές θέλουν είναι να διασπάσουν το ΝΑΤΟ στην περιοχή πολιτικά μέσα από την συνεχή όξυνση και την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης της Ελλάδας και της Τουρκίας. Και σ' αυτή τους την πολιτική έχουν ένα μεγάλο ατού. Την φιλορώσικη σωβινιστική κλίκα Παπανδρέου ποι βρίσκεται επικε-

Αιναίο. Και μπορεί αυτή να μην οδήγησε σε πλήρη ανατροπή των συσχετισμών στην περιοχή — όπως απείλησε ο Παπανδρέου — αλλά έδειξε με ακρίβεια το τως κινήθηκαν οι αστικές τάξεις σε Ελλάδα και Τουρκία, τα στρατόπεδα που διαμορφώθηκαν, και το σπουδαιότερο, αυτή η ίδια η κρίση άνοιξε μια νέα φάση. Την φάση ποι ανάγλυφα έδωσε στην πρώτη της σελίδα η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ του Σαββάτου «ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ» «Ο ΠΑ-ΠΟΥΛΙΑΣ ΣΤΟΝ ΖΙΦΚΩΦ».

Μια Ιστορική αναδρομή

Υπάρχει μια αντίθεση για την υφαλοκρηπίδα του αιγαίου αναμεσα στην Ελλαδα και την Τουρκία. Αυτή είναι μια υπαρκτή αντίθεση ανάμεσα στις διώ χώρες και αυτή καθ' εαυτή έχει να κάνει με τα πετρέλαια στο Αιγαίο.

Η διαφορά ανάμεσα στις δυο χώρες ξεκίνησε για πρώτη φορά τον Νοέμβρη του 1973, στην διάρκεια της πετρελαϊκής κρίσης όταν η Τούρκικη Κυβέρνηση, δημοκή κυβέρνηση του Ανδρουτσόπουλοι σε ξένες εταιρείες. Μετά από σειρά διακοινώσεων,

οι δύο χώρες συμφώνησαν τον Μάη του '74 να κάνουν διαπραγματεύσεις για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας με βάση την σύμβαση της Γενεύης του 1958.

Τον επόμενο μήνα γίνεται η εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο και η πολιτική αλλαγή στην Ελλαδα.

Το προβλημα της υφαλοκρηπιδας, ξαναμπαίνει από την Κυβέρνηση Καραμανλή τον Γενάρη του "75, όταν προτείνει στην Τουρκία, την από κοινού παραπομπή της υπόθε-

ΠΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΙΕΤΑΙ
Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΤΗΣ ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑΣ
Αρθρο στη σελ. 3

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

«Οι εργαζόμενοι σταμάτησαν όλες τις κινητοπριήσεις τους» ανακοινώσε ταχτικά η τηλεόραση στις... μέρες της κρίσης, για να δείξει τάχα πως η «εθνική κρίση» κάτω από την απειλή της Τουρκίας, ένωσε τις τάξεις, μπροστά στο «ιερό» καθήκον της υπεράσπισης της Πατρίδας.

Πόσο γελοία γίνεται η αστική τάξη όταν κάνει τις επιθυμίες της πραγματικότητα!

Γιατί κανένα ταξικό διεκδικητικό κίνημα δεν ανέστειλε τις απεργίες, για τον απλουστατο λόγο, ότι κάτι τέτοιο δεν επήρχε. Α τό ποι έγινε ήταν για άλλη μια φορά να αποδειχθεί στην πράξη πος οσο στο εργατικό κίνημα κυριαρχεί η μια ή η άλλη αστική δύναμη, αυτό δεν μπορεί όχι μόνο να αντισταθεί στην κυβερνητική πολιτική της πείνας, αλλά είναι αδύνατο να παίξει τον γενικοτερό πολιτικό τοι ρόλο, σαν την μόνη πηγή ειρήνης και προόδου στη χώρα.

Η ΕΣΑΚ για μια ολοκληρη περίοδο χρησιμοποίησε την πιο πλατεία ενότητα διαφορών συνδικαλιστικόν παρατάξεων, τάσεων και ανεξάρτητων συνδικαλιστών για να δώσει την «πάλη» ενάντια στη λεγόμενη δεξια στροφή της κυβέρνησης, με την ταχτική των 34ωρών Πανελλάδικών, ψειτομπεργιών.

Μετά τον τελευταίο ανασχηματισμό, και τις αλλαγές στο στρατό, το φιλορώσικο μπλοκ (Παπανδρέου - Φλωράκης) ετοιμαζεται για την «αριστέρη στροφή» και την επιχειρεί με την τελευταία «κρίση στο Αιγαίο». Αυτό καθώριζε και την νέα ταχτική του ψευτο - ΚΚΕ μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Αυτή σινοψίζοταν σε τρία βασικά ζητηματα, α) Η «εθνική κρίση» έτρετε να μας βρει χωρίς απεργιακό κίνημα και με συνοχή του «εσωτερικού» μετώπου, δηλαδή του μετώπου Παπανδρέου - Φλωράκη.

β) Η «εθνική κρίση» έπρεπε να μας βρει με οξυμένη την αντίθεση με την Ν.Δ με επανέκδοση δηλαδή του «αντίδεξιού μετώπου» πράγμα που επέβαλε το σταμάτημα της «συνεργασίας» ψει το - ΚΚΕ - ΝΔ στο συνδικαλισμό.

γ) Σαν άμεσο αποτέλεσμα της «εθνικής κρίσης» θα έπρεπε να είναι η «αποκατάσταση της ομαλότητας στη ΓΣΕΕ», δηλαδή η κυριαρχία του φιλορώσικου συνδικαλιστικού μπλοκ μέσα στην ΓΣΕΕ, σαν πρώτο βήμα της γενικότερης πολιτικής κυριαρχίας αυτοί του μπλοκ

Αυτή η νέα ταχτική ποι εκφραστηκε με την γνωστή ανακοίνωση

τοι ΠΓ του ψευτοΚΚΕ στις 21 Φλεβαση, πέρα από το ότι εδείχνε από μια άλλη σκοπια το πόσο είχε προετοιμάσει το φιλορώσικο μπλοκ την τελειταία «κρίση στο αιγαίρ», όξωνε τις αντιθέπεις όλων τον συνδικαλιστικών δυνάμεων ποι είχαν στο προηγούμενο διάστημα ενποθέσει τις ελπίδες τους για απεργιακό αγώνα στην ΕΣΑΚ. Αυτό ισχίει ακόμα και για συνδικαλιστίς μέσα στους ίδιους τους κόλπους της ΕΣΑΚ, που για μια φάση είδαν στο χτύπημα της «δεξιάς στροφής», την «αριστερή στροφή»,

Οι ανακατατάξεις του ιπάρχουν σήμερα είτε αυτές εκδηλώνονται με τις διαγραφές συνδικαλιστών από την ΕΣΑΚ, είτε με τις προσπάθειες για συγκρότηση νέων συνδικαλιστικών παρατάξεων (Κίτσιος, Πουλαρίκας κ.λπ.) είτε σαν κρίση μέσα στους κόλποις της ΣΣΕΚ, έχουν να κάνοιν με την νέα αυτή ταχτική της ΕΣΑΚ και εκδηλώνουν μια συγκεκριμένη αντίθεση σ΄ αυτή. Απ΄ αυτή την πλευρά και από μια γενική τοποθέτηση αποτελούν μια θετική εξέλιξη μέσα στο συνδι-

tης ΕΣΑΚ και του ψηιτο - KKE.

καλιστικό κίνημα.
Είναι μια προσπάθεια απεγκλαβισμού δυνάμεων από τον μεγαλίτερο εχθρό τοι εργατικοι κινήματος από τα μέσα, του ψευτοΚΚΕ και
της ΕΣΑΚ.

Αυτή όμως είναι η μία πλειρά του ζητήματος. Η άλλη είναι πως αυτές οι ίδιες οι δυνάμεις για να μπορέσουν να διαχωριστούν από την ΕΣΑΚ σε μια κατεύθυνση αναπτιξης του ταξικόυ συνδικαλιστικου κινήματος, πρέπει όχι μόνο να αρνηθούν ολοκληρωμένα την θεωρία και την πραχτική του σοσιαλφασισμού αλλά και πλευρές του ίδιου του χαραχτήρα τους.

Αυτό φάνηκε στη συγκέντρωση συζήτηση που πραγματοποίησε η Ταξική Αγωνιστική Συσπείρωση, την Δευτέρα 23 Μαρτίου, στην αίθουσα της ΟΤΟΕ στη Σίνα. Σ΄ αυτή την συγκέντρωση συμμετείχαν και τοποθετήθηκαν μια σειρά συνδικαλιστές που βρίσκονται στην παρατάνω κατεύθυνση, σαν τον ΠουλαΗ όξυνση της κρίσης στο Αιγαίο, ανεστειλε προσωρινά ή καλύτερα πέρασε σε δεύτερη μοιρα τις εξελίξεις που σημειώνονται τελευταία στο συν-

δικαλιστικό κίνημα. Από την άλλη πλευρά η ίδια αυτή κρίση επέδρασε πάνω σ' αυτές τις εξελίξεις και πέρασε σαν οδοστρωτήρας πάνω από κάθε απεργία που αδύναμα γεννιόταν ιδιαιτέρα στην ΑΔΕΔΥ.

ρικα, την Ορφανού, τον Φυσσακη

Σ' αυτό το άρθρο δεν θα αναφερθούμε στον χαραχτήρα της ΓΑΣ, πέρα από το ότι αποτελεί ένα τροτακιστικά συνοθύλευμα που κινείται στα απόνερα του συσιαλιμπεριαλισμού, πράγμα που φάνηκε και στην ίδια τη συγκέντρωση.

Εκείνο όμως που έχει σημασία και που καθώρισε την ανάγκη της παρέμβασης της ΟΑΚΚΕ α' αυτή τη συγκέντρωση ήταν να δθεί όσο πιο ολακληρωμένα γινεται η αναγκαιότητα της ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος ενάντια στην ΕΣΑΚ, στο χτύπημα τοι κρατικού συνδικαλισμού και πάνω σε μια γραμμή υπεράσπισης των άμεσων συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Γιατί το ζήτημα δεν είναι συνέχιση ή όχι των 24ωρων Πανελλαδικών απεργιών. Δεν είναι «κλιμάκωση πασκλιμάκωση» του απεργιακου αγώνα. Οι 24ωρες διασπαστικές ψευτα - απεργίες της ΕΣΑΚ και της ΓΣΕΕ χτυπήθηκαν από τους εργαζόμενους και αυτό ήταν ότι πιο καλό υπήρξε στο συνδικαλιστικό κίνημα αυτή την περίοδο. Γιατί αυτές οι «απεργίες» ήταν απεργίες της αστικής τάξης και για την πραγματόποίησή τους έχουν τις ευθύνες τους και οι παραπάνω συνδικαλιστές.

Η ανασυγκροτηση του συνδικαλιστικού κινήματος θα περάσει μέσα από ένα επίμονο και μακρόχρονο αγώνα μέσα στους χώρους δουλειάς, με την κινητοποίηση των ίδιων των εργαζόμενων, την καλή προετοιμασία και την οργάνωση. Θα περάσει μέσα από το σπάσιμο της κυβερνητικής πολιτικής της πείνας σε επιμέρους χώρους κατ' αρχήν και κάτω από επίμονες πραγματικές απεργίες για την διεκδίκηση αυξήσεως στο μεροκάματο.

Και για να γίνει αυτό πρέπει να ενωθούν εκείνες οι δυνάμεις που θα βάλουν πάνω απ' όλα τα ανεξάρτητα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Και εδώ είναι απαραίτητη η ανεξάρτητη πολιτική και η θεωρία

της εργατικής τάξης. Δεν μπορεί σήμερα να αναπτυχθεί ένα συνεπές εργατικό κίνημα χωρίς να ρθει σε σύγκρουση με την πολιτική της αστικής τάξης και πρώτα απ' όλα με την κυρίαρχη πολιτική και θεωρία της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κίνημα. Και αυτή είναι η γραμμή του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Αυτό φαίνεται όλο και πιο καθαρά σήμερα, όταν από δω και πέρα κάθε απεργία θα έχει αντιμέτωπο τον αντιτούρκικο σωβινισμό, αυτόν τον σωβινισμό ποι αξιοποιεί ο Παπανδρεου για να πάει τη χώρα στη Ρωσία. Όταν όλο και πιο πολύ θα εμφανίζεται η πολιτική της πείνας σαν μια «εθνική ανάγκη» του αντιαμερικάνικου - φιλορώσικου α-

Όχι! Η πάλη για αυξήσεις στο μεροκάματο είναι μόνη σήμερα γραμμή που προωθεί ένα πραγματικό αντιμπεριαλιστικό αγώνα είναι η μόνη εθνική και προοδευτική γραμμή.

Και αυτό γιατί η όξυνση του ταξικού αγώνα, η αντισταση στην πολιτική της πείνας χτυπάει τα σχέδια της Παπανδρεϊκής κλίκας, κόβει τις ορέξεις της για τυχοδιαγτισμούς στο Αιγαίο, εμποδίζει την κίνησή της προς τον σοσιαλιμπεριαλισμό.

Απέναντι στα σωβινιστικά κηρύγματα της αστικής τάξης, τις εκλήσεις της για «εθνική ενότητα» και ταξική υποταγή η εργατική τάξη πρέπει να αντιτάξει την μόνη εθνική πολιτική, την ένταση του αγώνα πάνω στην διεκδίκηση των δίκαιων αιτημάτων της. Και αυτό είναι που κάνει απαραίτητη την πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης. Σ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες για την ανάπτυξη του ταξικού διεκδικητικού κινήματος είναι απαραίτητος ο σαφής πολιτικός προσανατολισμός του σε μια πραγματικά αντιϊμπεριαλιστική και δημοκρατική κατεύθυνση σε μια κατεύθυνση πραγματικού διεθνισμού, τέτοια που μόνο η εργατική τάξη και το πολιτικό της κόμμα ξέρει να δείνει.

Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΔΟΚΑΠΗΛΟΥΣ

EYNEALIA AND THE EAL I

σης, και για αλλη μια φορά το πρόβλημα από την ψευτό - αριστερά εγτοπίστηκε αποκλειστικά στην Αμερική.

Αλήθεια σπάνια κάταφερνει κανείς να εξασφαλίσει τόση «εθνική ομουυχία» μαζεμένη, και τόση απαφασιστικότητα στην αρχουσα τάξη της Ελλάδας. Μήπως θα πρέπει να χαρουμε γι' αυτό; Είναι αυτοι που ανεβήκανε στο ύψος των περιστασεών η άραγε φτιάξανε την κατάσταση στα μέτρα τους: Μας κάνει τερήφανου, η στάση του Παπανδρέου απέναντι στους Τούρκους η μήπως κρίβει κάτι άλλο από πίσω:

Ολα αυτά τα ερωτηματο αναλύονται και απαντιούνται διεξοδικά στα υπόλοιπα άρθρα της εφημερίδας μας. Στο κειμένο αυτό θα θέλαμε να εντοπίσουμε μερικά μένο σημεία από τη στάση της άρχουσας τάξης την αντίδραση του λαού και την άμεση απάντηση της ΟΑΚΚΕ.

Ισως πράγματι είναι από τις λίγες φορές που βρίσκει κανείς την άρχουσα τάξη τόσο ενωμένη και αποφασισμένη.

Αυτό το επίτευγμα το χρωστάει στον Παπανδρέου εξ ολοκλήρου. Αυτός είναι που κατάφερε πολύ επιδέξια και έβαλε όλον αυτόν τον συρφετό στη σειρά και με μια κουβέντα μόνο τον υπόταξε. Εκεί που όλοι αυτοί πριν λίγες ώρες σφαζοντουσαν μεταξύ τους, άρχισαν να αλληλοσυγχαίρονται, να αλληλοθαυμάζονται κάτω από τις ευλογίες των καταιδρωμένων παπάδων που τρέχανε με τα λιβανιστήρια τους να ξορκίσουν το κακο.

Η μαγική λέξη «Τουρκία» έπαιζε πάντα καταλυτικό ρόλο στ' αυτιά της σωβινιστικής αστικής ταξης της Ελλάδας. Αυτόματα ξύπναγε και όπως αποδείχτηκε ακόμα ζυπνάει την ορεξή της επέχτασης στα καθυστερημένα μυαλά τους, δίνει λόγο υπαρξής στην παρασιτική τους δραστηριότητα, τους δικαιώνει «ιστορικά»

Ολες οι παληές, αλλά καλά διατηρημένες με νέα φρασεολογία θεωριες της Μεγάλης Ιδέας, της ανάνκης της πολιτισμένης Ελλάδας να εκπολιτίσει τις καθιστερημένες περιοχές της Ανατολής, όπως καλή ώρα έκανε ο Μένας Αλεξανδρος. ξαναβγηκαν αμέσως απ' το συρτάρι ξεσκονιστηκαν και ξανασερβιρίστηκαν ζεστές - ζεστές και επίκαιρες. Ενα Εκτριδούτυποσμας καλουσε να ξαναπάρουμε την Πέλη. Η τηλεό-

ραση και το ραδιόφωνο ξεσπάθωσαν από αντιτουρκική υστερία. Στα παιδιά μαθαίνουν πόσο έξεπνοι είναι οι Ελληνες και πόσο καθυστερημένοι οι «Τουρκαλάδες». Ο αντιτουρκισμός έχει γίνει ζήτημα αρχής σημέρα, και ένδειξη προσδειτικότητας. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που ο Παπανδρέου κατάφερε και τους ένωσε όλους αυτούς σε ένα μέτωπο. Αφού αυτός είναι ο κατ΄ εξοχην εκορματής αιτής της γραμμής, ο ένθερμος υποστηριχτής και άξιος συνεχιστής της πολιτικής του Ελ. Βενιζέλου όπως φρόντισε κατά καιρούς να τονίζει

Αυτη είναι η βάση τοι «πατριωτισμου» όλης της άρχουσας τάξης. Για αλλη μια φορά διάλεξαν το ψέμα, την αδικία, την καταπίσση, το φασισμό, το σωβινισμό και την επίθεση. Καλύπτονται με ευκολία πίσω απ' το φασιστικό καθεστώς τοι Εβρεν για να δικαιολγήσουν τον παροξυσμό τους. Αυτό όμως δεν τους εμπαδίζει να στρεφονται προς την Βουλγαρία για υποστηριξη, κανοντας ότι δεν καταλαβαίνουν πόσος φασισμός υπάρχει εκεί. Ας μην ξεχνάνε όμως ότι και όταν οι Τούρκοι εισβάλανε στην Κύπρο στην Ελλάδα είχαμε φασισμό και όχι στην Τουρκία, Αυτό ελαφρύνει την πράξη της Τουρκίας. Φανατίζουν τον ελληνικό λαό, λέγοντας του ψέμματα για τις διαθέσεις του τούρκικου λαού απέναντί μας.

Αναφέρονται πολί στι Κι πριακό αλλα όταν το 74 έγινε η εισβολή στην Κύπρο δεν ενοχλήθηκαν τόσο, όσο τώρα που «απειλειται» το Αιγαίο. Τότε περίμεναν σαν υπάκουα παιδιά εξηγήσεις από τους Αμερικάνους, ενώ τώρα που βρήκαν αλλού τα στηρίγματά τους αμέσως αποκαλύπτουν τις προθέσεις τους. Με τη διαφορά ότι τότε έγινε εισβολή και κατάληψη στην Κύπρο, ενώ τώρα έχουμε να κάνουμε μόνο με αμφισβητούμενη υφαλοκρηπίδα.

Εύκολα τώρα σηκώνουν τη σημαία του πολέμου ωθούμενοι απ' τον τυχοδιωκτισμό τους. Όταν όμως το 40 απειλήθηκε η χώρα μας απ' τον ιμπεριαλισμό αυτοί, όσοι δεν έφυγαν απ' την Ελλάδα, συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Στα μαύρα χρόνια της χούντας οι σημερινοί μας ηγέτες «κινδύνευαν» σε μεγάλη απόσταση στο εξωτερικό. Μέχρι εκεί φτάνει ο πατριωτισμός τους και η αγάπη τους γι' αυτόν τον τόπο.

Γι' αυτό και παρ' όλο τον Ιερό Πόλεμο που κήρυξαν δεν κατάφεραν να πείσουν πολύ το λαο για τις προθέσεις τους. Δεν μπόρεσαν να φοβισουν πολύ κόσμο με το μπαμπούλα του πόλεμου, ούτε και στάθηκε δυνατό να μετατρέψουν την αξιοπρέπεια και την περηφάνεια του λαού μας σε ψεύτικο αντιτούρκικο μένος. Δεν μπόρεσαν να παρασύρουν στα ύπουλα σχέδια τους την πλειοψηφία του κόσμου. Εκεί φάνηκε και η ωριμοτητα που υπάρχει στο λαο μας, ποι την ώρα της υστερίας των πολεμοκάπηλων, αυτός έπαιρνε μέτρα για την επιβίωση του.

Αμέσως η ΟΑΚΚΕ και αφού εκτίμησε σωστά τις συνθήκες επέμβη-

«ΟΧΙ ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΣΜΙΚ. ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΟΥΝ ΕΛΛΑΔΑ -ΤΟΥΡΚΙΑ ΕΡΜΑΙΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ».

Ηταν η μόνη θέση που εβγαινε μεσα από σωστή ανάλιση της κατάστασης και έκφραζε τους προβληματισμούς του λαού και οποίου αγαπάει πραγματικά αυτό τον τόπο, το δίκηο, την αλήθεια και την ειρήνη, και γίαν απόξες στο σωβινισμό και σε κάθε λογής τυχοδιωκτισμό, επισήμανε τους πραγματικούς εχθρούς της χώρας και τους αποκάλυπτε.

Είναι γεγονός βέβαια ότι αυτή η γραμμή έβγαινε κόντρα σ' ένα όλόκληρο ρεύμα πανίσχυρο ποι είχε σπείρει η αστική τάξη και παρ' όλα αυτά συντάντησε το ενδιαφέρον του λαού για περισσότερη ενημέρωση και για την αλήθεια. Δεν είναι λίγοι εκέινοι που συναισθάνθηκαν τη σοβαρότητα της κατάστασης και την ανάγκη της αντίστασης στην τυχοδιωκτική πολιτική του Α. Παπανδρέου. Αυτό έδειχνε με τη στάση της η μητέρα που έλεγε στο παιδι της δείχνοντας τους συντρόφους μας που κολλούσαν τα γαρτοπανώ!

«Βλέπεις παιδί μου, αυτοι για σένα αγωνίζονται», ή τα «μπράβο σας» των περαστικών, 🛪 ειθαρρύνσεις γνωστών και φιλων,

Να ξέρει καλά η κλίκα Παπανδρέου ότι ο λαός μας είναι περήφανος και όπως της έδειξε ότι δε φυβάται τον πόλεμο με τη στάση του, το ίδιο δε φοβάται και το φασισμό που μας ετοιμάζει, ούτε και τις υπερδυνάμεις που τις φέρνει τη μία μετά την άλλη στη χώρα μας.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕ·Ι·ΚΗΣ ΚΛΙΚΑΣ

Η διαμάχη κράτους - εκκλησιας φούντωσε το τελευταίο δεκαπενθημερο. Χαρακτηριστικά σταθμοί της είτανει οι δυο τηλεοπτικές μεταδόσεις συζητήσεων, η πρώτη μεταξί εκπροσώπων των κομμάτων, η δεύτερη μεταξύ του Τρίτση, του νομικού συμβούλου του Παπανδρέου Κασιμάτη και δύο μητροπολίτων εκπροσώπων του κλήρου, η αποχή των επισκόπων στην επίσημη δοξολογία στη Μητρόπολη τις 25 Μαρτίου και η λειτουργία στον

Σε μια πρώτη φάση η κυβέρνηση προσπαθούσε ακόμη να κρύψει τον κύριο σκοπό τοι ιδιού του νομοσχεδίου που έχει να κάνει με τη κυριαρχία τον κράτους πάναι στην Εκκλησία μέσα στα πλαίσια της σύμφηση τους με τις γνωστές ρυθμίσεις που αφοράνε τον ΟΔΕΠ, τα μητροπολιτικά και ενοριακά συμβούλια.

Όταν ο δημόσιος «διάλογος» στη τηλεόραση και η αντιπαράθεση με τις δηλώσεις στο τύπο αναπτύχθηκε και από τις δύο πλευρές σε μια προσπάθεια να μπλέξουνε το λαό σ' αυτή τους τη διαμάχη, το επιχείρημα του Τρίτση οτι αυτό το νομοσχέδιο αφορά ουσιαστικά μονο την εκκλησιαστική περιουσία κατέρρευσε γιατί φάνηκε πως το δεύτερο σκέλος του γενικώτερου ελέγχου της εκκλησίας από τη μεριά του κράτους είναι και το πιο ισχυρό. Αυτό είτανε σαφέστατο και από τη στιγμή που η αντιπάραθεση γινότανε πια γύρω από αυτό το βασικό θέμα.

ισικό θέμα. Έτσι η κυβέρνηση μέσου του Τρίτση έπρεπε να αναπτύξει τα επιχειρήματα της για να δικαιολογήσει αυτή τη παρέμβαση του κρατους στη διοίκηση της Εκκλησίας. Χαρακτηριστικά σχετικά μ' αυτό ο Τρίτσης στο τηλεοπτικό διάλογο με τους εκπροσώπους της Ιεραργίας είπε:

-Η Εκκλησίας είναι Ν.Π.Δ.Δ. και δεν είναι δυνατόν να αμφισβητειται το δικαιωμα της Πολιτείας να επεμβαίνει». Στη συζήτηση στη Βουλή επίσης ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ Λεβογιάννης αναφερόμενος στο νομοσχέδιο διερωτήθηκε γιατί γίνεται τόσος θόρυβος και τόνισε ότι με τις ρυθμίσεις που γίνονταν αποκαθίσταται η ιστορική πραγματικότητα και η εκκλησιολογική τάξη με τη συμμετοχή αιρετών λαϊκών στα εκκλησιαστικά συμβούλια, που καταργήθηκε από το Μεταξά το 1940. Μιλώντας για την ενορία είπε ότι είναι ανάγκη να ξαναζωντανέψει, και αυτό θα γίνει με την εκλογή των λαϊκών μελών του ενοριακού συμβουλίου. Τέλος, αναφέρθηκε στην ιστορία της συμμα και παράλληλα η συζήτησ και ψήφιση στη Βουλή, του σχετικού νομοσχεδίου.

μετοχής των λαικών εκλεγμένων και μια μόνιμη οικονομική ενισχυστα της Εκκλησίας από τους πρώση στη που θα εγγράφεται στον προυπο

Αγιο Παντελεήμονα Αχαρνών, η συγκέντρωση και πορεία διαμαρτυρίας

μέχρι τη Βουλή του εφημεριακού κλήρου (ΙΣΚΕ) και Μητροπολιτών του

λεκανοπεδίου Αττικής, η ανακωχή εξαιτίας των τελευταίων εξελίζεων στα

ελληνοτουρκικά, οι πένθιμες καμπάνες και το συλλαλητήριο στο Σύνταγ-

τους χριστιανικούς χρόνους. Εχουμε από την άλλη το Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως Ανθιμο που εκφράζοντας τις θέσεις της εκκλησιας γυρω από το θέμα, στη τηλεοπτική συζήτηση ανάφερε πως με το νομοσχέδιο επιχειρείται επέμβαση στην εσωτερική διοίκηση της Εκκλησίας. Αξιοσημείωτη είναι βέβαια η θέση που πήρε η ίδια η εκκλησία σ' όλα τα προηγούμενα χρόνια ως προς τις κρατικές χορηγήσεις και τη καταβολή μισθών από το κράτος. Συγκεκριμένα όταν πριν δύο χρόνια περίποι η Ιεραρχία μαθαίνει ότι το Υπουργείο Παιδείας εξετάζει το ενδεχόμενο κατάθεσης σχετικού νομοσχεδίου αποφασίζει να διατηρήσει τα «ήρεμα νέρά» με τη κυβέρνηση για να μπορέσει να κερδίσει: την ένταξη των υπαλλήλων του ΟΔΕΠ στο κρατικό μισθολόγιο, τη μισθοδοσία των ιεροκηρύκων από το κρατος, καλά ανταλλάγματα για τα κτήματα που θα πάρει το κράτος

και μια μονιμη οικονομική ενισγιση που θα εγγράφεται στον προϋπολογισμό του κράτους. Των τελευταίων ημερών είναι εξ άλλου η δήλωση του μητροπολίτη Φλώρινας Καντιώτη σε ομιλία του στον Αγ. Παντελεήμοντα Αχαρνών Αλλη αμαρτία των κυβερνήσεων είναι ότι με το Σύνταγμα που υπάρχει σήμερα καθορίζεται ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας πρέπει να είναι Έλληνας και μόνο Έλληνας. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να είναι μασώνος, ιεχωβάς, Εβραίος. Καθολικός ακόμα και γκούρου. Το Σύνταγμα δεν αναφέρει ότι ο Πρόεδρος πρέπει να είναι εκτός από Ελληνάς και Χριστιανός Ορθόδοξος. Εκεί είναι ο μεγάλος κίνδυνος για τη χώρα μας». Το τωρινό σύνταγμα δεν εμφανίζει βέβαια το χωρισμό κράτος - εκκλησίας αλλά αυτός ο μητροπολίτης θέλει και άλλα!

Αυτή είναι η αντίφαση που κουβαλάει μαζί της η παπαδοσύνη ήταν θέλει να αντιπαρατίθεται στη ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.6

— ΠΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΙΕΤΑΙ Η ΟΑΚΚΕ— ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑΣ

Έχουν δικαίωμα και οι δύο χώρες στο Αιγαίο

Πολλοί σωβινιστές, πολεμοχαρεις και τουρκοφάγοι, ιδιαιτέρα εκεινοί που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη μέσα από τις αστικές πατριδοκάπηλες φυλλάδες, στενοχωρήθηκαν που φ λαός μας αντί να καταγίνεται σ' αυτές τις μέρες του «πολεμικούς πυρεττού» με κατάρες στον εχθρό και ιαχές για την άμυνα του ιερού εδάφους, προτίμησε ν' αδειάσει τα Σούπερ - Μαρκετ

Δεν σκέφτονται ίσως ότι ποτέ μέχρι τα τώρα λαός δεν καλέστηκε να πολεμήσει για την υφαλοκρηπίδα του

Ποιό πάθος μπορεί να προκαλέσει μια υφαλοκρηπίδα ποι είναι τόσο καινούργια και αφηρημένη σαν έννοια όσο είναι ακόμα μακρυνή σαν αντικείμενο κοινωνικής πραχτικής

Η αστική τάξη της χώρας μας κι όλας από την πρώτη κρίση του 74 έχει κρύψει από το λαό όσο μπορεί την έννοια και την πολιτική σημασία αυτού

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙ-ΔΑ

Ας αρχίσουμε από το τι είναι η υφαλοκρηπίδα από φυσική, από οικονομική και από νομική άποψη.

Από φυσική άποψη (Σχ.4) Η υφαλοκρηπίδα είναι η προέ-

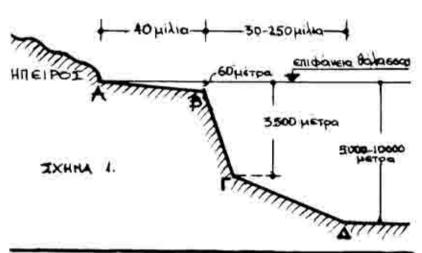
Η υφαλοκρηπίδα είναι η προεκταση των ηπείρων κάτω από τη θάλασσα. Πρώτοι οι γεωγράφοι και οι υδρογράφοι παρατήρησαν την ύπαρξή της πριν και από τις εταιρείες πετρελαίων και ορυχείων, πριν βέβαια και από τοις νομικούς

Στις παραλίες κάθε Ηπείρου ταρατηρούμε την παρακάτω εικόνα αν κάνουμε μια τομή κάθετη στην επιφάνεια της θάλασσας που πάει μερικά χιλιομέτρα στο βάθος της ωκεάνεια πεδιάδα.

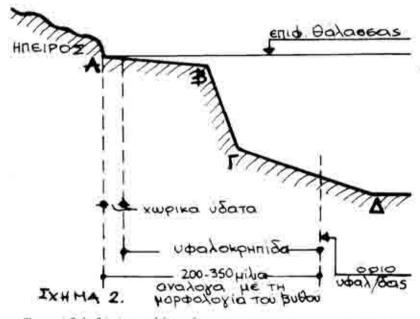
Από νομική άποψη (Ix.2)

Αυτή η ανακάλυψη της γεωγραφίας δεν είχε μεγάλη σημασία για την οικονομία για πολλά χρόνια: μέχρις ότοι δηλαδή μπόρεσε η τεχνολογία να σκάψει για πετρέλαιο και άλλα ορικτά στηνοίτας πλατφόρμες στην ανοιχτή θάλασσα. Αυτό ξεκινησε μετά τον δείτερο παγκοσμιο πόλεμο. Σήμερα η δυνατότητα για γεωτρήσεις ξεπερνάει κατά πολύ τα 60 μέτρα βάθος όπου φτάνει η υφαλοκρηπίδα. Ετσι λοιπόν τα κράτη που βρέχονται από τη θάλασσα τα τελευταία 40 χρόνια διεκδικούν την αποκλειστικότητα στο δικαίωμα να εκμεταλλεύονται αυτούς τους βυθούς ακόμα και πιο πέρα από τη φυσική τους

AB=Ydalokphnisa and dusikh anowh

Η υφαγοκομμίδα στο νολική στοπή

Τα νερά δηλαδή είναι πολύ ρηγά στην άκρη της Ηπείρου και για 40 περίπου μίλια προς τα ανοιχτά της θάλασσας, στο τμήμα δηλαδή Α.Β. του σκίτσου μας φτάνουν στο βάθε; μόλις 100 μέτρων. Ξαφνικά απότομα στο σημείο Β παίρνουν μια κλίση από 5% έως 40% και φτάνουν στο σημείο Γ που βρίσκεται σε ένα βάθος από 3000 - 3500 μέτρα. Μετά απτο Γ έως τον πυθμένα του Ωκεανού, μέχρι δηλαδή το σημείο Δ πάμε με μια μικρότερη κλίση από Ι% έως 40%. Από το Δ και πέρα ο βυθός είναι περίπου επίπεδος και σηκώνεται μόνο στη μέση του Ωκεανού σχηματίζοντας χαμηλές οροσειρές.

Το τμήμα ΑΒ είναι η υφαλοκρηπίδα.

Το τμήμα ΒΓΔ λέγεται υφαλοπρανές.

Από το Δ και πέρα ονομάζεται

Νομική έννοια της υφαλοκρηπίδας

Ετσι καθιερώθηκε η νομική έννοια της υφαλοκρηπίδας να περιλαβαίνει τμήμα του θαλάσσιου βυθού σε μια απ'σταση τουλάχιστον 200 μίλια από την στεριά. Επειδή όμως τα 12 μίλια βυθού από τη στεριά είναι ήδη κατοχυρωμένα σαν περιοχή αποκλειστικής δικαιοδοσίας ενός κράτους εξ αιτίας της αιγιαλίτδας ζώνη (ή χωρικών υδάτων) η νομική έννοια της υφαλοκρηπίδας περιλαβαίνει μόνο εκείνο το τμήμα του βυθού που βρίσκεται πέρα από τα 12 μίλια. Έχουμε δηλαδη την εξής εικόνα σε τομή. (x×. 2)

ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑ ΚΑΙ ΖΩ-ΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΚΜΕ-ΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Σ' αυτό το τμήμα του βυθού που

του όρου. Κι αυτό για να μπορει όσο χίνεται πιο ανώδυνα να ασκει την σκοτείνη της διπλωματία και τα παζάρια της και να κρύβει τόσο τον ενδοπισμό όσο και την επιθετικότητα της ανάλογα με τις περιστάσεις.

Αν όμως για την Μαραμανλική εποχή αυτό ήταν μια συνηθισμένη αστική παράλειωη, για την εποχή Παπανδρέοι καταντάει ένα σκάνδαλο ακριβώς γιατί ολόκληση η εθνική πολιτική του Παπανδρείσμού στηρίζεται σ΄ αυτή την ύφαλοκρηπίδα. Γιατί είναι ο Παπανδρέου αυτός που φώναζε και το 74 και το 87 να βυθίσουμε το «Χόρα» και να οδηγηθούμε γι΄ αυτό σ΄ ένα πόλεμο με την Τουρκία, ανεξάρτητα από το πύσο ψείτης ήταν και τις δυά φορές σε σχέση με τις πραγματικές του προθέσεις.

Εξηγούμε σε αλλο κεντρικό άρθρο γιατί ο Παπανδρέου ξεκίνησε την κούσια πολεμική του εκστρατεία κοψοχολιάζοντας όλη την υδρόγειο και πρώτα απ' όλα το λαό μας. Εδώ απλά θα σημειώσουμε πως αυτή η πολιτική

λέγεται υφαλοκρηπίδα έχει δικαίωμα να εκμεταλλευθεί μόνο το κράτος που έχει την κυριαρχία πάνω του Αν η εφαλοκρηπίδα φτάνει μέχρι τα 200 μίλια από την στέρια τότε αυτή ταιτίζεται και με την ζώνη οικανομικής εκμετάλλεισης. Η Ζώνη οικονομικής εκμετάλλεισης είναι εκείνη η περιοχή στην οποία το δοσμένο κράτος έχει το δικαίωμα να εκμεταλλεύεται τον πλούτο της θάλασσας από τον βυθό μέχρι την επιφάνεια. Αν η υφαλοκρηπίδα ενός κράτους ζεπερνάει τα 200 μίλια τότε το δοσμενό κράτος από τα 200 μίλια και πέρα μπορεί να εκμεταλλεύεται μόνο το βυθό και όχι τη θάλασσα που είναι από πάνω. Εδώ σημειώνουμε το εξης ότι η υφαλοκρηπίδα και η ζώνη οικονομικής εκμεταλλεύσης δεν σημαίνουν κανένα δικαίωμα στην επιφάνεια της θάλασσας. Κάτω δηλαδή από τα διεθνή ύδατα μπορεί να βρισκεται η υφαλοκρηπίδα ενός κράτους που δεν έχει καμιά κυριαργια σ' αυτά

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑΣ

Όπως ο οικονομικός ρόλος της ιφαλοκρηπίδας είναι πρόσφατος, έτσι πρόσφατοι είναι και οι νόμοι που καθορίζουν και το ποιό κράτος την κατέχει.

Το διεθνές δίκαιο της θάλασσας τα τελευταία χρόνια σε μεγάλο βαθμό έχει ασχοληθεί με το δίκαιο της υφαλοκρηπίδα. Τα προβλήματα που αντιμετώπισε είναι δύο.

Ιον) Ποιό είναι το όριο της υφαλοκρηπίδας κάθε παράκτιας (παραλιακής) χώρας σε σχέση με την ανοιχτή θάλασσα

20) Ποιά είναι η οριοθέτηση που πρέπει να γίνεται ανάμεσα σε δυό χώρες που είτε είναι συνέχεια η μιά της άλλης, είτε βρίσκονται απένα-

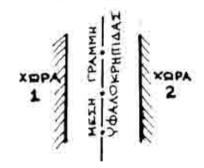
Η συζήτηση ανάμεσα στα κράτη και οι αντιθέσεις ιδιαίτερα ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες και τις χώρες του Τρίτου Κόσμου έδωσαν μια κατάληξη στο πρώτο ζήτημα με μια σειρά κανόνες που προσδιορίζουν τα όρια της υφαλοκρηπίδας κάθε κράτοις σε σχέση με τους ωκεανούς και τις ανοιχτές θάλασσες. Οι ιμπεριαλιστές ήθελαν μείωση αυτών των ορίων, οι παράκτιες χώρες του γ΄ κόσμου ήθελαν επέκταση. Οι συζητήσεις που διάρκεσαν χρόνια στην 3 διεθνή συνδιάσκεψη για το δίκαιο της θάλασσας κατάληξαν στα όρια της υφαλοκρηπίδας που περιεγράψαμε δηλαδή 200 μίλια το λιγότερο, έως 350 το περισσότερο ανάλογα με την μορφολογία και τη γεωλογική σύσταση που έχει ο βυθός κάθε ακτής. Αυτό ήταν μια νίκη για τις χώρες του τρίτου κόσμου,

ENÁ AVIKOAO IHHE(O: H OľOGETHEH THE VØAAORPHRIAAI

Στο δεύτερο σημείο τα πράγματα δεν έχουν ακόμα κατασταλλάξει ακριβώς γιατί το πρόβλημα είναι εξαιρετικά πολύπλοκο και γιατί τα αντιτιθέμενα συμφέροντα προσδιορίζουν ολόκληρες ομάδες κρατών που ζητάγανε την μια ή την άλλη

Κεντρικό σημείο αυτής της αντίθεσης είναι το ποιός είναι ο ρόλος των νησιών στην οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας. Εκεί χωρίστηκαν τα κράτη και οι νομικοί τους στην 3η διεθνή συνδιάσκεψη για το δίκαιο της θάλασσας για να βγει τελικά μια συμβιβαστική και αρκετα ασαφής απόφαση στο άρθρο 83 της Σύμβασης που αποφάσισε η 3η Συνδιάσκεψη για το δίκαιο της θάλασσας. Ποιό είναι το πρόβλημα και ποιές είναι οι πολιτικές και νομικές κατευθύνσεις που συγκρουονται.

Ας παρουμε κατ' αρχήν την απλή εκείνη περίπτωση όπου γίνεται η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας δύο χωρών που βρίσκονται απέναντι η μια στην άλλη και χωρίζονται από τη θάλασσα και απέχουν εννοείται λιγότερο από τα 400 μίλια (που είναι το άθροισμα των δύο χωρικών υδάτων και των δύο υφαλοκρηπίδων ποι επιτρέπονται).

Σ' αυτή την περίπτωση η οριοθέτηση γίνεται με τη μέση γραμμή Μια γραμμή δηλαδή που το κάθε σημείο της απέχει το ίδιο από τις δύο παραλίες. Σ' αυτό συμφωνούν οι πάντες.

TA NHILA TO HETANYTEPO TIPO-BAHHA ITHN ODIOGETHIH.

Τι γίνεται όμως στην περίπτωση που δίπλα στην ακτή της χώρας 2 υπάρχουν νησιά της χώρας 1:

Δηλαδή στην παρακάτω περίπτωση:

Σ' αυτή την περίπτωση σύμφωνα με την άποψη που υποστηρίζει δίχως όρους την εφαρμογή της αρχής της μέσης γραμμή ο διαχωρισμός θα πρέπει να γίνει όπως λέει το σχήα μας

Που σημαίνει ότι ακόμα κι αν η χώρα 2 είναι τμήμα μιας ολόκληρης Ηπείρου άλλης από εκείνη στην οποία ανήκει η χώρα στην οισία μένει δίχως υφαλοκρηπίδα ενώ η χώρα 1 χάρη σε δύο νησιά μπορεί να εξασφαλίσει μια υφαλοκρηπίδα ακόμα και παραπάνω από 200 μίλια.

Αυτό οι υποστηριχτές της άλλης άποψης το θεωρούν άδικο γι' αυτό επιμένουν η οριοθέτηση να γίνεται με βάση μόνο μια γενική αρχή, την αρχή της ευθυδικίας (equite) δίχως να καταφεύγουν τα κράτη στην αρχή της μέσης γραμμής, για τον διαχωρισμό της υφαλοκρηπίδας.

'Οσο όμως είναι αλήθεια ότι σε

στηρίζεται προπαγανδιστικά σ' ότι αφοράει την χώρα μας σε μια απλή εξίσσωση.

Υφαλοκρηπίδα = νησιά του ανατολικού Αιγαίου. Ή αλλοιώς: απώλεια της κυριαρχίας στην υφαλοκρηπίδα του ανατολικού Αιγαίου = κίνδυνος Τουρκοποίησης των νησιών

Σ΄ αυτή την εξίσωση - απατή στηρίζεται όλη του η πολιτική, που οι στόχοι της δεν είναι ούτε η υπεράσπιση της υφαλοκρηπίδας, ούτε η υπεράσπιση των νησιών, αλλά η προσδεση της χώρας μας στο άρμα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Αιτή την απάτη θα προσπαθήσουμε να ξεσκεπάσουμε μ' αυτό μας το άρθρο. δίνοντας στους αναγνώστες μας όσο γίνεται πιο συστηματική εικόνα του ζητήματος, της ελληνοτουρκικής διένεξης στο ζήτημα της υφαλοκρηπίδας.

μερικές ειδικές περιπτώσεις η αρχή της μέσης γραμμής δε δίνει δίκαια αποτελέσματα, άλλο τόσο είναι σίγουρο από τη μέχρι τα τώρα διεθνή πραχτική στι δίνει δίκαια αποτελεσματα σε μια μεγάλη πλειοψηφία περιπτώσεων

Έτσι λοιπόν επικράτησε και στις διεθνείς συμβάσεις και στο γενικό δίκαιο (εθιμικό) η αρχή μέση γραμμή — ειδικές περιπτώσεις όποι οι δύο μέθοδες μεσης γραμμής ευθιδικίας να χρησιμοποιούνται παράλληλα με ένα τρόπο ποι να δίνει δίκαια αποτελέσματα

Αυτό προσδιορίζεται από το αρθρο 83 της Σύμβασης για το διεθνές δίκαιο της θάλασσας που λέει ότι:

 Η οριοθέτηση της ηπειρωτικης υφαλοκρηπίδας ανάμεσα σε χώρες ποι οι ακτές τους είναι συνεχόμενες η είναι απέναντι η μια στην άλλη γίνεται μεσω συμφωνίας σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο έτσι όπως προσδιορίζεται στο άρθρο 38 του καταστατικού χάρτη του Διεθνούς δικαστήριου προκειμένου γα καταλήζει σε μια δίκαια λύση (equitahie)

Εάν (τα κράτη) δεν καταλήζουν σε μια συμφωνία σε μια λογική προθεσμία τότε καταφεύγουν στις διαδικασίες που προβλέπονται στο τμήμα XV (όπου προβλέπεται η προσφυγή στα διεθνή δικαστήρια).

 Περιμένοντας το συμπέρασμα της συμφωνίας που αναφέρεται στην παράγραφο 1, τα εν λόγω κράτη σε ένα πνεύμα κατανόησης και συνερ; ασίας κάνουν ότι δυνατό για να κλείσουν προσωρινές διευθετήσεις πραχτικού χαρακτήρα και για να μην βάλουν σε κίνδυνο και να μην εμποδίσουν κατά τη διάρκεια αυτής τη μεταβατικής περιόδου την κατάληξη σε οριστική συμφωνία. Οι προσωρινές διευθετήσεις δεν βλάφτουν την τελική οριοθέτηση.

 Όταν μια συμφωνία μπαίνει σε εφαρμογή ανάμεσα στα ως άνω κράτη, τα ζητήματα που είναι σχετικά με την οριοθέτηση της ηπειρωτικής υφαλοκρηπιδας κανονίζονται σύμφωνα με αυτή την συμφωνία.

Από αυτό το άρθρο που αναφέραμε η παραγραφος Ι που είναι πολύ σημαντική πρέπει να αναλυθεί στους αναγνώστες μας.

Κατ' αρχήν εδώ προσδιορίζεται με σαφήνεια η απαίτηση για μια οριοθέτηση μέσα από συμφωνία ανάμεσα στα δύο (ή και περισσότερα κράτη) δηλαδή μέσα απο διαπραγματεύσεις. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίον έχουν λυθεί μερικές δεκάδες από τέτοιες οριοθετήσεις ανάμεσα σε χώρες. Αυτό δεν έχει καθόλου να κάνει με εκείνη την εθνικιστική κορώνα του Παπανδρέου ότι δεν έγουμε τίποτα να δώσουμε. Μα πριν γίνει μια τέτοια συμφωνία οριοθέτησης δεν έχει κανείς τίποτα. Πριν την οριοθέτηση δεν υπάρχει κυριαρχικό δικαίωμα που εγκαταλείπει κανείς. Ο όρος της συμφωνίας σαν μέθοδος διειθέτησης του ζητήματος της οριοθέτησης προτάσσεται ακριβώς λόγω της πολυπλοκότητας των παραγόντων που καθορίζουν το δικαίωμα πάνω στην υφαλοκρηπίδα λόγω ακριβώς των παραγόντων της γεωμορφολογιας και γεωλογιας που συνθέτουν την έννοια της και που προτάξαμε στην αρχή του άρθρου μας. Αυτός είναι ο λόγος που η οριοθέτηση των χωρικών υδάτων ανάμεσα σε δύο χώρες δεν προσδιορίζεται με τον ίδιο τρόπο που προσδιορίζεται η οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας. Το άρθρο της οριοθέτησης των

είναι συνεχόμενα ή οι ακτές τους είναι απέναντι η μια στην άλλη. Είναι το είμε ετι δυκέκου του '82. Αρθρο 15

χωρικών ιδάτων δύο χωρών που

Όταν οι ακτές δύο κρατών είναι συνεχόμενες ή απέναντι η μια στην άλλη, ούτε το ένα, ούτε το άλλο από αυτά τα κράτη δεν έχει το δικαίωμα εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία ανάμεσα τους, να επεκτείνουν τα χωρικά τους ύδατα πέρα από τη μέση γραμμή που όλα της τα σημεία έγουν την ίδια απόσταση από τα πιο κοντινά σημεία από τις γραμμές βάσης από τις οποίες μετριέται το πλάτος των χωρικών υδάτων (της αιγιαλίτδιας ζώνης) καθεμιάς απτις δύο χώρες. Αυτή τη διευθέτηση όμως δεν εφαρμόζεται όταν εξ αιτίας της υπαρζης ιστορικών τέτλων ή άλλων ειδικών συνθηκών είναι αναγκαίο να οριοθετήθούν αλλιώς τα χωρικά ύδατα των δύο κρα-

Εδώ είναι φανερό ότι η συμφωνία ανάμεσα στα δύο κράτη μόνο σαν εξαίρεση τοποθετιέται

Το δεύτερα σημείο της παρ. Ι του "Αρθρου 83 που θέλει διευκρίνηση είναι η θέση ότι η συμφωνιά γίνεται «σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο έτσι όπως προσδιορίζεται στο άρθρο 38 του καταστ. χάρτη του Διεθνούς Δικαστήριου»

Στο άρθρο 38 του Δ. Δικαστήριου αναφέρονται τα κείμενα του διεθνούς δικαίου που εφαρμόζονται οι πηγές τοι είναι.

 α) Οι διεθνείς συμβάσεις, είτε γενικές, είτε ειδικές, που καθιερώνουν κανόνες ανοιχτά αναγνωρισμένες από κράτη που έχουν διαφορές.

β) Το διεθνές έθιμο σαν απόδειζη μιας γενικής πραχτικής που είναι αποδεκτή σα δίκαιη.

γ) Οι γενικές αρχές του δικαίου που αναγνωρίζονται από τα πολιτισμένα

 δ) Οι δικαστικές αποφάσεις και το δόγμα των δημοσιολόγων των πιο αναγνωρισμένω των διαφόρων εθνών, σαν βοηθητικό μέσο του προσδιορι-

σμού των καιόνων δικαίου.
Ετσι λοιπόν το άρθρο 83 της Νέας Σύμβασης για το δίκαιο της θάλασσας παραπέμπει στις πηγές του δικαίου. Ανάμεσα σ' αυτές την πρώτη θέση έχουν οι διεθνείς συμβάσεις. Τέτσια είναι η σύμβαση του 1958 για το δίκαιο της θάλασσας (δηλαδή η προηγούμενη σύμβαση από την τελευταία του 1982 που έχει και το μεγαλύτερο πραγματικό και νομικό κύρος καθώς συγκεντρώνει τις υπογραφές 120 και πλέσον χωρών ενώ αυτή του 58 έφτανε τις ΦΟ).

Το άρθρο 6 παράγραφος 1 της σύμβασης του 58 σε σχέση με την οριοθέτηση έχει 😘 εξής.

1) Στην περίπτωση που η ίδια ηπειρωτική υφαλοκρηπίδα είναι συνέχεια των εδαφών δύο ή περισσοτέρων κρατών που οι ακτές τους είναι απέναντι. η οριοθέτηση της Ηπειρωτικής υφαλοκρηπίδας ανάμεσα σ' αυτά τα δύο κράτη προσδιορίζεται από συμφωνία ανάμεσα σ' αυτά τα κράτη. Ελλείψει συμφωνίας και εφ' όσον οι ειδικές περιστάσεις δεν δικαιολογούν άλλη οριοθέτηση αυτή γίνεται με τη μέση γραμμή που όλα της τα σημεία έχουν την ίδια απόσταση απο τα κοντινότερα σημεία των βασικών γραμμών από τις οποίες μετριέται το πλάτος των χωρικών υδάτων καθενός από τα κράτη.

Το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών και οι έλληνες συνταγματολό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑΣ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΤΗ ΣΈΛ. 3

γοι δίνουν προτεραιότητα στη σίμβαση του 58 και αναφέρονται διαρκώς στο άρθρο αυτο γιατί εκεί βρισκουν το επιχείρημα της πρωτοκαθεδρίας της «μέσης γραμμής» πάνω στις «ειδικές περιστάσεις».

Είναι αλήθεια ότι το άρθρο 83 της σύμβασης του 82 μας πηγαίνει στο άρθρο 6 της σύμβασης του 58 όμως αυτό το άρθρο 83 καταληγει ότι η οριοθέτηση πρέπει να καταλήγει σε δίκαια λέση (equitable). αυτονοπτο χωρις να Elvar encioiros vononantes ot: 7 μέση γραμμή δεν είναι κάτι που βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την ευθυδικία, στην οποία Εποχρεωνόμαστε στις «ειδικές περιστάσεις»: Δεν μπορεί μια δίκαιη λύση (equitable) να πετυχαίνεται με μη δίκαιες μεθοδες.

Το ζήτημα είναι κοιπόν ένα. Η παρουσία των νησιών μιας χώρας δίπλα στην ακτή μιας άλλης γώρας είναι ή όχι ειδική περίπτωση; δηλαδή που επιβάλλει διαφορετική λέση από τη μέση γραμμή:

Αν είναι έτσι τότε οί τε η συμβαση του 82 ούτε αυτή το 58 δε δικαιώνει τη θέση ότι η μέση γραμμή δίνει τη σωστή λύση

Για να δούμε πως απαντάει σ' ένα τέτοιο ερώτημα το διεθνές εθιμικό δικαιο ή αλλιώς γενικό διεθνές δίκαιο, ξηλαδή η διεθνής πραχτική που έχει πάρει νομική υπόσταση. Οι αποφάσεις των διεθνών δικαστηρίων είναι τμηματα αυτου του εθιμικού δικαιου και αποτελουν ορόσημα στην πορεία της παγίασης των γομικών αρχών και κανά-

H IHHANTIKH AROPATH TOV AMITHTIKOV AIKALT HPIOV FIA THN AFFAO-FAMIKY AIATOPA.

Τέτοια είναι η αποφασή του Δικαστήριου διαιτησίας Βρεττανίας -Αγγλίας για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας ανάμεσα στις δύο χώρες. Αυτές κατάφυγαν στο διαιτητικό δικαστήριο για να λύσουν τη διαφορά τους ατο ατένο της Μάγχης, και στον Ωκεανό που ήταν η εξής. (Σκηματα 3,4)

ρωτικά εδάφη των δύο κρατών, αλλά πραχτικά στο βάθος ενός κόλπου της γαλλικής πλευράς. Είναι αναπόφευκτη ότι η παρουσία αυτών των νησιών στην Μάγχη σε μια τόσο ειδική κατάσταση, σπάει την ισορροπία των γεωγραφικών συνθηκών που θα διαπιστώναμε δίχως αυτά ανάμεσα στις δύο χώρες σ' αυτήν την περιοχή εξ αιτίας της προσεγγιστικής ισότητας της γραμμής των ακτών της.

Η Αγγλία είχε το εξής επιχείρημα. Οτι τα νησιά της, που ήταν τμήμα της βρεττανικής επικράτειας, ειχαν το δικατωμά της φυσικής προέκτασης του εδάφους τους κάτω από τη θάλασσα, φισικής προέκτασης που συναντιότανε στο μέσο της Μάγχης με τη φυσική προέκταση της Αγγλίας πράγμα που δικαιολογούσε την γραμμή που πρότεινε η Μ. Βρεττανία.

Για το δικαστήριο όμως.

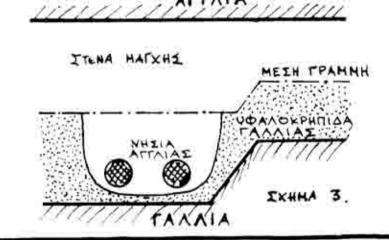
«Η αλήθεια ότι η αρχή της φυσικής προέχτασης του εδάφους δεν πρέπει ούτε να απομακρυνθεί ούτε να εκληφθεί σαι απόλετη αρχή, όταν νησια που ανήκουν σ' ένα κράτος βρίσκονται σε μια ηπειρωτική υφαλοκρηπίδα του με την απουσία τους θα αποτελούσε τη φυσική συνέχεια του εδάφους άλλοι κράτους. Η εφαρμογή αυτής της αρχής σε μια τέτοια περίπτερση. όπος και σε άλλες περιπτώσεις που αφορούν την οριοθέτηση της ηπειριοτικής υφαί οκρηπίδας, πρέπει να εκτιunflet nalprovia ; ut' dwn dhou; τους ειδικούς παράγοντες, γουγραφί-KUSE KUI ALLOUEN

Ετσι το δικαστήριο θεώρησε ότι το αποτέλεσμα της γραμμής που πρότεινε η Μ. Βρεττανία θα ήταν ··μια ριζική διαστρέβλωση της οριοθέτησης, δημιουργός ανισότητας (iniq-

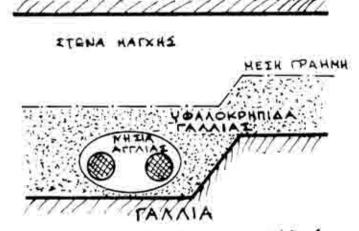
Το δικαστήριο έτσι χάραξε μια μέση γραμμή ανάμεσα στις δύο χώρες και έβαλε την υφαλοκρηπίδα των δύα αγγλικών νησιών μέσα σ' ένα θύλακα της γαλλικής υφαλοκρηπιδας:

Όμως δεν ικανοποίησε σε όλα την Γαλλία γιατί ενώ ο θύλακας ποι είχε προτείνει η Γαλλία είχε 6 μίλια φάρδος από τις ακτές των Βρεττανικών νησιών (3 μίλια χωρι-

1. MPOTATH AFFAIAT FIA THN OPIOBETHIH THI YOANOKPHTILAZ

2. TPOTATH FAMILIE FIA THE OPIOBETHINTHE YOMOKPHILLAZ

Το Διαιτητικό δικαστήριο έδωσε περισσότερο δίκηο στην Γαλλία ορίζοντας μια γραμμή στο πνεύμα εκείνης που ήθελε η Γαλλία Να πιο είναι το σκεπτικό της απόφασης στο κρίσιμο σημείο του.

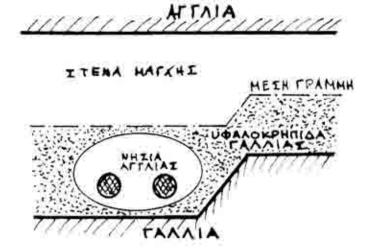
... Τα νησιά βρίσκονται όχι μόνο στην γαλλική πλευρά της μέσης γραμμής που χαράζεται ανάμεσα στα ηπέι-

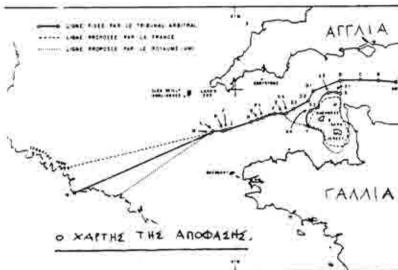
EXHMA 4. κά ύδατα που έχει παντού η Αγ-

Το δικαστήριο έδωσε 6 ακόμα μίλια υφαλοκρηπίδα, δηλαδή συνολο 12 μιλια υφαλοκρηπίδα (12 μίλια από τις ακτές).

γλίο Και 3 μίλια υφαλοκρηπίδα).

3. H ANOBATH TOY MINITHTIKOY

Γι' αυτή τη σημαντική απόφαση το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών δε μιλάει ποτέ και οι έλληνες διεθνολόγοι είναι έξω φρενών. Αντίθετα αναφέρονται στην ιστορική πράγματι απόφαση της υφαλοκρηπίδας της Βόρειας Θάλασσας ανάμεσα στην Γερμανία από τη μια μεριά και την Ολλανδία και Δανία από την άλλη, όπου πραχτικά δεν μπαίνει γραμμή ζήτημα νησιών και οποι λύνει διαφορές χωρών που είναι συνέχεια η μια της άλλης και όχι απέναντι

Αντίθετα και σ' αυτήν την περίπτωση χρησιμοποιούνται οι αρχές της ευθυδικίας και δίνεται ευρί πνεύμα στην οριοθέτηση ικανοποιώντας την Γερμανία που θα βρισκόταν με ελάχιστη υφαλοκρηπίδα κάτω από τη μηχανική εφαρμογή της μέσης γραμμής.

Υποθέτουμε ότι ο μόνος λογος που επικαλείται στην απόφαση αυτή η ελληνική πλευρά είναι ότι σε ένα σημείο γίνεται παρεπιμπτόντας αναφορά, μακρινή σε σχέση με το συγκεκριμένο ζήτημα που είχε το δικαστήριο να λύσει, στο ότι η μέση γραμμή δίνει λύση στις περιπτώσεις χωρών που βρίσκονται αmévavti:

Αυτές είναι οι διεθνείς θέσεις στο ζήτημα της οριοθέτησης γενικά τόσο στο εθιμικό όσο και στο συμβατικό δίκαιο. Εδώ σημειώνουμε ότι το συμβατικό δίκαιο είναι εκείνες οι αποφάσεις που παίρνουν για τις μεταξύ τους σχέσεις οι χώρες που συμμετέχουν σε μια διεθνή σύμβαση. Οι συμβάσεις είναι όπως είπαμε νόμοι του διεθνούς δικαίου . Οι εθιμικοί νόμοι έχουν πιο γενική ισχί και δεσμεύουν ουσιαστικά κάθε χώρα ακόμα κι αν δεν είναι μέλος μιας σύμβασης. Η Τουρκία δεν έχει υπογράψει τελικά την Σύμβαση του 82 παρ' όλο που πήρε μέρος στη Διάσκεψη που την προετοίμασε (Την 3η δηλαδή Συνδιάσκευη για το διεθνές δίκαιο της θάλασσας) ακριβώς γιατί διαφώνησε στο άρθρο 83 για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας στο οποίο αυτή ήθελε να μην υπάρχει ούτε έμμεση αναφορά στο ζήτημα της μέσης γραμμής. Ηθελε με λίγα λόγια να μη δεσμεύεται από συμβατικές αποφάσεις σε μια ενδεχόμενη προσφυγή σε διεθνές δικαστήριο. Έτσι αντικειμενικά, παρ' όλο που μ' αυτό τον τρόπο υπογράμμισε το δικό της σωβινισμό δεσμεύεται περισσότερο από τους κανόντες του εθιμικού δικαίου. Εδώ πάντως πρέπει να σημειώσσυμε ότι η απόφαση του Διεθνούς δικαστήριου της Χάγχης το 1969 δεν είχε δώσει στο άρθρα 6 για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας εθιμική ισχύ, παρ' όλο που κάθε διεθνές δικαστήριο χρησιμοποιεί το νομικό οπλοστά-

σιο των συμβάσεων. HAIADOPA ETO ALFAIG

Ας έρθουμε τώρα στο συγκεκριμένο πρόβλημα της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου και ας δούμε τις θέσεις των δύο χωρών σ' αυτό. Είναι γεγονός ότι εδώ στην Ελλάδα ξέρουμε ελάχιστα τις τούρκικες θέσεις ακριβώς γιατί οι ντόπιοι σωβινιστές διατυμπανίζουν διαρκώς μόνο τις δικές τους. Είναι χαραχτηριστικό ότι όλος ο αστικός τύπος έχει μέχρι τα τώρα αποκρύψει τις τούρκικές θέσεις για την υφαλοκρηπίδα όπως διατυπώνονται στο υπόμνημα που κατάθεσε η Τουρκία πριν 15 μέρες περίπου στο συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και έχει δημοσιεύσει μόνο την ελληνική απάντηση σ' αυτές.

Απ' όσα ξέρουμε οι δύο θέσεις ως προς την οριοθέτηση είναι οι εξής. Τις καταγράφουμε σε σκαρίφημα για την πιο απλή τους παρουθα αποχτήσει κυριαρχία στην επιφάνεια. Τα νερά αυτά θα είναι διεθνή Η Τουρκία έχει επίσημα δηλώσει ότι θεωρεί ελληνικά τα νησιά παρ' όλο που κατά καιρούς διάφοροι πολιτικοί τους έχουν εκφράσει την αντίθεση τους στις διεθνές συνθήκες που τα κατοχύρωσαν στην Ελλάδα ακριβώς γιατι απέναντι στον σωβινισμό της Αθήνας υπάρχει ο σωβινισμός της Αγκυ-

Οι πατριδοκάπηλοι της χώρα μας με επικεφαλής την κλίκα Παπανδρέου κρύβουν όσο μπορούν την αλήθεια από το λαό μας ότι το Αιγαίο δεν είναι ελληνική θάλασσα, λένοντας διαρκώς το αντίθετο. Το Αιγαίο έχει ελληνικά νερά, διεθνή νερά και τούρκικα.

μίλια αντί για 6 που είναι τώρα τα γωρικά της ύδατα το Αιγαίο δεν γίνεται Ελληνικό. Κόβεται και από πάνω και από κάτω. Ίσως σ' αυτην την περίπτωση να μην υπάρχουν πια διεθνή νερά στο κέντρο μιας λεκάνης που θα είναι κλειστή και από τις δύο πλευρές, αλλά από την τουρκική πλευρά υπάρχει επικοινωνία με το κεντρικό Αιγαιο.

τράπο

Η Ελλάδα με την απαίτηση της απόλυτης εφαρμογής της αρχής της μέσης γραμμής αργείται τη δινατότητα της τουρκίας να έχει την υφαλοκρηπίδα που αντιστοιχεί στον ηπειρωτικό της χαρακτήρα.

καιρό τη θέση ότι τα νησιά εχουν δική τους υφαλοκρηπίδα. Αυτό σημαίνει ότι ήταν αντίθετη και σε μια λύση ανάλογη με κείνη που είχε επιβάλει το Διαιτητικό δικαστηριο στην περίπτωση Αγγλίας - Γαλλίας. Δηλαδή δεν αναγνώριζε καθόλου υφαλοκρηπίδα για τα νησιά μας, δηλαδή τμήμα θαλάσσιου βυθού περα από εκείνον που αντιστοιχεί στα 6 μίλια.

Γι' αυτό το λόγο χρεωκόπησε η προσφυγή της Ελλάδας στο Διεθνές δικαστήριο της Χάγης το 76 Επειδή η Τουρκία είχε αυτή τη θέση. Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι είναι αναρμόδιο μιας και οι δύο χωρες έχουν διαμετρικά αντίθετες θέσεις στο συγκεκριμένο ζήτημα.

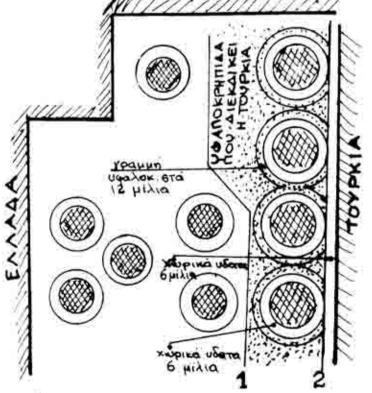
Πρόσφατα μόνο είδαμε τη Δημοσιευμένη στον αστικό τύπο μέσα σε δηλωση του ελλ. υπουργείου εξωτεοικών ότι η Τουρκία δέχεται από το 1980 περιωρισμένη υφαλοκρηπίδα

νω σ' αυτήν την υφαλοκρηπίδα δε

Ακόμα κι αν η Ελλάδα καντι 12

Είμαστε της άποψης ότι στο συγκεκριμένο ζήτημα της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου οι δύο σωβινισμοί εκφράζονται με τον παρακατο)

Η Τουρκία αρνιόταν για πολύ

1. TPAMHH NOY DIEKAIKEI H TOYPKIA

2. TPAMHH MOY DIEKDIKEI H EMMADA

Η Τουρκία θέλει τη γραμμή οριοθέτησης Ι. Η Ελλάδα την 2

Κατ' αρχήν ανεξάρτητα από το δίκιο και το άδικο κάθε πλευράς πρέπει εδώ να καταδικάσουμε εκείνες τις κραυγές που υψώνουν οι πατριδοκάπηλοι σκοταδιστές της χώρας μας ότι η τουρκική διεκδίκηση σημαίνει προετοιμασία της κατοχής των νησιών. Ακόμα κι αν η Τουρκία αποχτήσει κυριαρχία πάγια τα νησιά.

Μια λύση που θα βρισκόταν στο πνεύμα Αγγλο - Γαλλικής διευθέτησης στην Μάγχη νομίζουμ ότι είναι δίκαιη.

Στην πραγματικότητα ακόμα και από τεχνική άποψη μια δίκαιη λύση στο πνεύμα που περιγράψαμε θα οδηγούσε σε μια κατάσταση όπου θα υπήρχαν ουσιαστικά θύλακες τούρκικης υφαλοκρηπιδας ανάμεσα

στα ελληνικά νησιά στα βόρειο και κεντρικό Αιγαίο.

Ταυτόχρονα δεν υπάρχει λόγω γεωγραφικής διάταξης και πυκνότητας των νησιών του νότιου Αιγαίου και στη βάση της θέσης ότι κάθε νησί πρέπει νάχει υφαλοκρηπίδα τουλάχιστον 6 μίλια (πέρα από τα 6 των γωρικών υδάτων) δεν υπάρχει χώρος για τούρκικη υφαλοκρηπίδα στο νότιο Αιγαίο.

Έτσι δε θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως μια τέτοια λύση διχτομεί το Αιγαίο. Η υπαρέη μιας υφαλοκρηπίδας μέσης γραμμής σ όλο το Αιγαίο είναι γεωγραφικά ανεφάρμοστη.

OPIOGETHIH HEIA ANO AIAMPAPHATEYESII

Αυτή είνια μια δυνατότητα διευθέτησης του ζητήματος της υφαλοκρηπίδας Μια δυνατότητα που έχουν εμποδίσει για χρόνια τόσο ο τούρκικος όσο και ο ελληνικός σωβινισμός στο Αιγαίο. Αλλά δεν είναι η μοναδική. Στην πραγματικότητα δεν υπάργει διεθνής νόμος που να δεσμεύει αυτήν την οριοθέτηση ακριβώς γιατί βασικά γίνεται με συμφωνία ανάμεσα στα δυό μέρη και μπορεί να έχει όποιο περιεχόμενο θέλουν τα δύο μέρη. Ο Παπανδρέου ισχυρίζεται ότι ο ίδιος θέλει οριοθέτηση ενώ οι Τούρκοι θέλουν «διανομή». Δεν δημοσίευσε η κυβέρνηση του και ο τύπος της τότε τι ακριβώς θέλουν οι τούρκοι. Ο Παπανδρέου όμως δήλωσε στην πρόσφατη πολεμική του συνέντευξη ότι «διανομή» σημαίνει μοίρασμα ανάλογα με την πολιτικοστρατιωτική ισχύ του κάθε μέρους. Δεν είναι δυνατό σύγχρονο έθνος νάχει ζητήσει ανοιχτά δίκαι η διευθέτηση στη βάση της στρατιωτικής ισχήος ακόμα και αν σκέφτεται έτσι.

Αυτό δεν μπορεί παρά να είναι εφεύρεση του Παπανδρέου για να εμποδίσει κάθε διμερή λύση μέσα από συμφωνία και συζήτηση μόνο και μόνο για να οξύνεται διαρκώς η αντίθεξη ανάμεσα στις δύο χώρες.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που είναι αυτός που διέκοψε τις διαπραγματεύσεις για την υφαλοκρηπίδα μόλις ήρθε στην εξουσία το 81 Αυτές οι διαπραγματεύσεις είχαν ξεκινήσει μετά από σύσταση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ και προς τα δύο μέρη μετά την κρίση του 1976 και γινόντουσταν μέσα στα πλαίσια του πρωτοκόλλου της Βέρνης που είχαν υπογράψει η Ελλάδα και η Τουρκία το 1976. Αυτό το πρωτόκολλο βρίσκεται μέσα στο πνεύμα του της παραγράφου 3 του άρθρου 83 της Νέας διεθνούς σύμβασης δίκαιου της θάλασσας που προαναφεραμε αλλά και στο πνεύμα του άρθρου 15 της σύμβασης του 58 και σημαίνει στην outting to eaths

→Ελλάδα και Τουρκία μην κάνετε επεμβάσεις στην υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου όσο συζητάτε και προσπαθείτε να λύσετε ειρηνικά το ζητημα»:

Τις συζητήσεις τις σταμάτησε ο Παπανδρέου και τώρα δηλώνει το πρωτόκολλο είναι ανενεργό (δηλαδή δεν ισχύει πια) επειδή σταμάτησαν οι συζητήσεις. Και το δηλώνει τώρα αυτό και όχι το 82 η to 83 ακριβείς γιατί τώρα του χρειάζεται η πολιτική όξυνση με την Τουρκία γιατί τώρα είναι έτοιμος ώστε να μπορεί με την εξίσωση Τουρκία -ΗΠΑ να στείλει την Ελλάδα στην αγκαλιά της Μόσχας.

Στη μία πλευρά της τελευταίας όξυνσης βρίσκεται λοιπόν η πρόθεση του Παπανδρέου να κάνει γεωτρήσεις στην υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου, γι' αυτά δήλωσε ότι το πρωτόκολλο της Βέρνης είναι ανενεργό (γράφουμε γι' αυτό σε άλλο πολιτικό άρθρο μας). Και στην άλλη οι Τούρκοι στρατοκράτες που πριν ξεκινήσουν οι διαδικασίες για ελληνικές γεωτρήσεις θέλησαν να Βγάλουν το Σισμίκ, στο Αιγαίο.

Εμείς δεν περιμένουμε διευθέτηση του ζητήματος της υφαλοκρηπίδας από την κυβέρνηση του Παπανδρέου με συμφωνία ανάμεσα στα δύο μέρη.

Ούτε οι Τούρκοι στρατοκράτες έχουν μια τέτοια πρόθεση Είναι γαραγτηριστικό ότι αυτοί οι τελευταίοι δε θέλουν να λύσουν το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας ξέχωρα από

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.6

ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΤΗ ΣΕΛ. Ι

Με βάση το Πραχτικό της Βέρνης, ο διάλογος θα συνεχιστει μέγρι το 1981, όποι και θα διακοπεί από την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Αναφέραμε αυτό το μικρό ιστορ:κό, για να δείξουμε πως παρά τα οξυμμένα προβλήματα ανάμεσα σε Ελλάδα - Τουρκία, σ' αυτή την φάση ο διάλογος για το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας ποτέ δεν διακόπηκε με απόφαση καμμιάς από τις δυο κυβερνήσεις.

Αυτό καθωριζόταν από το γέγονός ότι καμμιά από τις αστικές τάξεις των δύο χωρών δεν έβαζε σε αμφισβήτηση τους γενικώτερους συσχετισμούς των υπερδυνάμεων στο αιγαίο. Αυτό είναι το ένα ζήτημα. Το άλλο είναι πως αυτός ο διάλογος δεν έδωσε καμμιά συγκεκριμένη λύση στο πρόβλημα. Αυτό το καθώρισε ο σωβινισμός των δυα αστικών τάξεων ποι η κάθε μια προσπαθούσε να εκμεταλλευτεί την στρατηγική της θέση μέσα στο ΝΑΤΟ για να κερδίσει σε βάρος της άλλης. Ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θέλει να κρατήσει την συνοχή του ΝΑΤΟ στην περιοχή. προσπαθεί να κινηθεί σαν γεφυροποιός ανάμεσα στις αντιθέσεις των δυο χωρών. Ο σοσιαλιμπεριαλισμός χαιρετίζει με ανακοίνωση του ΤΑΣ την εισβολή των Τουρκών στην Κύπρο, για να οξύνει τις αντιθέσεις ακολουθώντας μια πολιτική στην αρχή προσεταιρισμού της Τουρκίας.

Η μεγάλη στρατηγική σημασία της Τουρκίας, κάνει και τις δύο υπερδυνάμεις να δίνουν προτεραιότητα στις σχέσεις τους με την Τουρκία.

Αυτό δυναμώνει τον Τουρκικο σωβινισμό που προχωράει στην πισπροκλητική του ενέργεια, την κατάληψη της βόρειας Κύπρου, τον εποικισμό των κατεχόμενων το διώξιμο των Ελληνοκυπρίων από τα κατεχόμενα και την ανακήρυξη του ψευτο - κράτους του Ντεκτάς

Αλλά ταυτόχρονα, -πληγώνειτον σωβινισμό της αστικής τάξης και των στρατοκρατών στην Ελλάδα που με την εισβολή στην Κύπρο βλέπουν τα δικά τους σωβινιστικά όνειρα να γκρεμίζονται.

Η νέα φάση

Ο ανθρωπος του «βυθίσατε το Χόρα» ο Παπανδρέου έρχεται στην Κυβέρνηση. Από τις πρώτες του ενέργειες σαν Κυβέρνηση τον Δεκέμβρη του '8) είναινα βάλλει στην σύνοδο των υπουργών του ΝΑΤΟ, θέμα «Τούρκικης επιθετικότητας» με αποτέλεσμα για πρώτη φορά στην ιστορία του ΝΑΤΟ να μην εκδοθεί κοινό ανακοινωθέν.

Ο Διάλογος με την Τουρκία διακόπτεται και ο «πληγωμένος» σωβινισμός της ελληνικής αστικής τάξης και των στρατοκρατών αρχίζει να βλέπει στον Α. Παπανδρέοι αυτόν που θα πάρει «εκδικηση»... Μια νέα φάση αρχίζει στις ελληνο τουρκικές σχέσεις. Μια φάση ποι χαραχτηρίζεται από την αξιοποίηση όλων των Ελληνο - Τουρκικών διαφορών από τον Παπανδρέου για να διαμορφώσει ένα φιλορώσικο αντιαμερικανισμό μέσα στην αστική τάξη. Ο Παπανδρέου προσπαθεί. να αποδείζει πως πίσω από κάθε κίνηση των Τούρκων βρίσκεται το ΝΑΤΟ και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και πως αστική τάξη δεν μπορεί να στηριχτεί στη Δύση για να εκπληρώσει τα τωβ, γλάτικα σγέδιά της.

Με τη γραμμή του αντιτούρκικουμετώπου διαμορφώνει τη συμμαχία με την Βουλγαρία και με το νέο «αμυντικό δόγμα» παρατάσει όλο τον στρατό απέναντι στην Τουρκία

Ο Παπανδρέου ακολουθεί μια διπλή ταχτική. Η πολιτική του, ρυμούλκησης της αστικής τάξης στον σοσιαλιμπεριαλισμό πρέπει να φαίνεται σαν αναγκαστική κάτω από τον φιλοτουρκισμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Και αυτό το κάνει «Βήμα - Βήμα».

Τον Μάρτη του '82 προτείνει «μορατόριουμ» με την Τουρκία(για να καθησυχάσει την Αμερική ώσπου αυτός να δυναμώσει την εξουσία του μέσα στο κράτος και πιο πολύ για να μπορέσει σ' αυτό το διάστημα να καθησυχάσει την φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη που με τον τυπικό της εκπρόσωπο τον Καραμανλη απαιτούσε τη συνέγιση της πριν από το '81 πολιτικής)το οποίο υπογράφεται τον Ιούλιο του '82. Ένα τέτοια «μορατόριουμ» σε μια φάση που το πρόβλημα των εναέριων παραβιάσεων στα 10 μίλια στο Διγαίο ήταν στην ημερήσια

διάταξη και χωρίς συμφωνία πάνω σ' αυτό το ζήτημα ήταν εξ' αρχής καταδικασμένο. Και γιαυτό άλλωστε τον Νοέμβρη του ίδιου χρόνου διακόπτεται.

Με την ανακήρυξη του Τουρκοκυπριακού ψευτο - κράτους του Ντεκτάς, τον Ναέμβρη του 83 ο Παπανδρέου διακόπτει επίσημα τον διάλογο που υπήρχε σε επίπεδο γενικών γραμματέων από τον Δεκέμβρη του 1982. Για να διατυπώσει τον Νοέμβρη τοι 1985 τους διο. πιο κάτω όρους για την επανάληψη TOV CUVOURATOV:

• Την αποδοχή του σημερινού «στάτους κβο» στο Αιγαίο, όπως αυτό καθορίζεται από το Διεθνές δίκαιο και τις συνθήκες. (Να αποδεχθούν δηλαδή οι Τούρκοι τις ελληνικές θέσεις για την υφαλοκρηπί-

• Την αποχώρηση του Τουρκικων στρατευμάτων κατοχής από. την Κύπρο

Οπως είναι φυσικό αυτοί οι όροι ήταν η σίγουρη μέθοδος για την αποφυγή κάθε διαλόγου με την

Στα ό αυτά χρόνια της διακυβέρνησης της χώρας από τον Παπανδρέου η γεντκή γραμμή που ακολούθησε η Ελληνική κυβέρνηση ήταν μια γραμμή έξω από τα πλαίσια του ΝΑΤΟ, για την ακρίβεια μια γραμμή που έβαζε τις Ελληνο -Τουρκικές διαφορές πάνω από την αναγκαιότητα της συνοχής του ΝΑΤΟ Αυτό ήταν το ποιοτικά. διαφορετικό χαραχτηριστικό από την προηγοίμενη φάση της διακυβέρνησης της Ν.Δ. Καιή πολιτική σημασία της επιμονής του Μητσοτάκη όλη την προηγούμενη περίοδυ για «διάλογο» με την Τουρκία.

Ηταν αυτή η γραμμή μια αντίζμπεριαλιστική πατριωτική γραμμή; Δεν θα απαντήσουμε σ' αυτό το σημείο του άρθρου πάνω σ' αυτό το ερώτημα. Γιατί εδώ θέλουμε να δείζουμε πως η τελευταία επικινόυνη κρίση στο αιγαίο ήταν αποτέλεσμα αυτής της νέας φάσης της Ελληνικής πολιτικής.

Η τελευταία κρίση στο αιγαίο

Ο Παπανδρέου έπαιξε με την αγωνία ενός ολόκληρου λαού από την Παρασκευή το μεσημέρι μέχρι και το Σάββατο μιλώντας για κίνδυνο πολέμου, την στιγμή που όπως αποδείχτηκε από τα ίδια τα γεγονότα, όχι μόνον δεν υπήρχε τέτοιος κινδυνος από την μεριά της Τουρκιας, αλλα την πρωτοβουλία στις εξελίξεις την είχε ο ίδιος ο Παπαν-

Μια ψύχραιμη μελέτη των ίδιων των γεγονότων δείχνει πως οι Τούρκοι δεν έβγαλαν ξαφνικά το «Σισμικ» στην αμφισβητούμενη υφαλοκρηπίδα του Διγαίου, προκαλώντας έτσι τον κίνδυνο του πολέμου.

Την ένταση στο Αιγαίο την ποροδότησε η υπόθεση «Πρίνου» και την πρωτοβουλία σ' αυτό την είχε η ελληνική κυβέρνηση.

Στις 19.9.1986 με έγγραφο του τότε υπουργού Βιομηχανίας, πληροφορείται η Κοινοπραξία να μην προχωρήσει σε έρεινες σε «Παραχωρημένες ερευνητικές περιοχές». Ταυτόχρονα δεσμευόταν η κυβέρνηση να γνωρίσει στην κοινοπραξία την ημερομηνία ενάρξεως των ερεινών μέγρι τις 31.12.1986 η οποιά «θα είναι το αργότερο μέχρι τις 31.3.87, κατά την οποία θα μπορέσετε να αρχίσετε την εκτέλεση του προγράμματός σας» (έγγραφο του υπ. Βιομηχανίας ποι δημοσιεύτηκε GTO BHMA).

Στις 24:12.86 με επιστολή της στον Πεπονή η Κοινοπραξία έκανε γνωστό ότι: «Αν μέχρι 31.12.86 δεν παραληφθεί η επιστολή με την άδεια για γεωτρήσεις τότε το ερευνητικό πρόγραμμα θα εφαρμόζετο κανονικά στις 31.3.1987» (εδημοσιεύτηκε στο

Η «Ντένισον» αρνείται να δεχθεί να δώσει τις μετοχές της στην ΔΕΠ και στις 24 Φλεβάρη. Θ πρόεδρος της Κοινοπραξίας Πάρμελις δηλώνει ότι θα προχωρήσει στο ερευνητικό πρόγραμμα γιατί «θεωρεί την επιχείρηση κερδοφόρο και γιατί πρέπει να αποσβεστούν άλλα 350 εκατ. δολλάρια από τα 700 εκατ. δολλάρια the energiant ata Bop. Aryaia».

Στις 6 Μάρτη του 1987 ο υπουργός Βιομηχανίας καταθέτει στη Βουλή το σχέδιο νόμου περί «Αναγκαστικής συμμετοχής δημοσίων φορέων στις ιδιωτικές επιχειρήσεις του Ν.Δ. 98/1975 (πρόκειται για το νόμο που κύρωσε τη σύμβαση του Δημοσίου με την Κοινοπραξία) και εξαγορά μεριδίων -.

Ο νόμος αι τός δεν έχει ψηφιστεί μέχρι τώρα και ούτε ο υπουργός Βιομηχανίας έχει καλέσει την κοινοπραξία σε διαπραγματεύσεις για την εξαγορά των μεριδίων,

Αυτό σημαίνει πως η κοινοπραξία ήταν σε θέση να διενεργήσει τις έρευνες σε απόσταση 10 μιλίων από την Θάσο και έξω από τα ελληνικά γωρικά ύδατα.

Η προθεσμία μάλιστα μέχρι της 31.3.87, καθώρισε και την συγκεκριμένη έξοδο του ΣΙΣΜΙΚ. Και γενιέται το ερώτημα: Γιατί η κυβέρνηση δεν πήρε κανένα μέτρο πριν την κρισιμη ημερομηνία 27 - 31 Μάρτη.

Αυτό έδωσε τα προσχήματα στην τούρκικη κυβέρνηση να δώσει άδεια για την διεξαγωγή ερευνών στην Κρατική εταιρεία Πετρελαίων της Τουρκίας, στις ίδιες περιοχές και να ετοιμάσει το ΣΙΣΜΙΚ για έρευνες στις ίδιες περιοχές αν η «Ντένισον» με την άδεια της Ελληνικής κυβένρησης επιχειρούσε το ιδιο. Αυτό αποκαλύφθηκε μετά την κρίση από τις δηλώσεις του Οζάλ στην Αγγλία, αλλά και από το γεγονζο πως ποτέ επίσημα οι Τούρκοι δεν αναγγειλαν την συγκεκριμένη πορεία του «Σισμίκ». Και μιλάμε για πρόσχημα, γιατί η απάντηση σ' αυτές τις δηλώσεις της -Ντένισον» δεν μπορεί να ήταν η προκλητική έξοδος του ΣΙΣΜΙΚ. Μια τέτοια κίνηση από την μεριά της Τουρκίας είχε τον τυχωδιοχτισμό και την όξυνση της κατάστα-

Η Τουρκία θα μπορούσε να αντιδράσει σ' αυτές τις δηλώσεις μέσα από πολιτικές καταγγελίες στους διάφορους διεθνείς οργανισμούς, να καλέσει σε εξηγήσεις την ελληνική κυβέρνηση, να κάνει κάθε κίνηση που δεν θα πυροδοτούσε την όξυνση στο αιγαίο.

Στο βαθμό που η «Ντένισον» δεν προχωρούσε σε έρευνες στο Αιγαίο, κίνδυνος πολέμου δεν υπήρχε. Και αυτό ήταν στο χέρι του Παπανδρέου να αποφασίσει.

Ο Παπανδρέου όμως οδήγησε την κρίση σε μια πολεμική κατάσταση. Και αυτό δεν το έκανε ούτε για να υπερασπίσει τα δικαιώματα της χώρας στα πετρέλαια του 🛵 γαίου, ούτε την ανεξαρτησία από την δήθεν τούρκικη απειλή.

Ο Παπανδρέου χρησιμοποίησε την ανοιχτή πληγή των Ελληνο -Τουρκικών, την όξυνε μέχρι τα άκρα της για να διαμορφώσει τα πολιτικά του μέτωπα στο εσωτερικό της χώρας.

Γιαυτό και την πολεμική ατμόσφαιρα στο Διγαίο την διαδέχτηκε. ο «εμφύλιος» πόλεμος ανάμεσα στα δύο μπλοκ της αστικής τάξης στο εσωτερικό της χώρας.

Η ομιλία του Παπανδρέου στο ανοιχτό Υπουργικό Συμβούλιο το μεσημέρι της Παρασκευής έδειζε με σαφήνεια τους στόχους της φιλορώσικης κλίκας.

Για πρώτη φορά τόσο ανοιχτά και σε μεγάλο εύρος το «αντιτούρκικο- μέτωπο έγινε ένα αντιαμερικάνικο μέτωπο. Για πρώτη φορά έστω και για λίγες ώρες έκλεισε η αμερικάνικη βάση της Ν. Μάκρης. Για πρώτη φορά σε όξυνση των Ελληνοτουρκικών η Ελληνική κυβέρνηση δεν πήγε ούτε στην Γαλλία -που πήγε ο Καραμανλής το '76 με το Χόρα- ούτε στην Ευρώπη, ούτε στα Συμβούλια Ασφάλειας του ΟΗΕ, αλλά στην Βουλγαρία, με ταξείδι αστραπή του Παπούλια. Αποτέλεσμα ήταν να κινηθούν σύμφωνα με πληροφορίες του τύπου 4 Βουλγάρικες μεραρχίες στα Βουλγαρο - Τουρκικά σύνορα.

Σταθερά στο πλευρό του από την πρώτη στιγμή το ρωσόδουλο κόμμα του Φλωράκη και όλος ο σωβινιστικός συμφερτός της αστικής τά-

Ο Παπανδρέου έκανε μια καλή

δοκιμή, μια πρόβα - τζενεράλλε. και από την άλλη πλευρά δυνάμωσε τις θέσεις του ρωσόφιλου μπλοκ στο εσωτερικό, ξαναδυναμώνοντας την αντιδεξιά - αντιαμερικάνικη συσπείρωση, ιδιαίτερα μέσα στο otputó.

Οι πολεμοχαρείς κραυγές του νεοδεξιού τύπου για τον «Μεγάλο νικητη Παπανδρέου» σταν... τελείωσε ο Πόλεμος, έχουν σαν βασικό στόχο να ξαναζωντανέψουν τον «πληγωμένο εγωίσμό» της σωβινιστικής αστικής τάξης και των στρατοκρατών. Να δουν στην ρωσόφιλη κλικα Παπανόρεου, τον «ελευθερωτή της Κωνσταντινούπολης- και τον εμψυχωτή του -μεγάλου ελληνικού Έθνους».

Μόνο που γιαυτό: «Θα πρέπει να είναι σαφές ότι σε περίπτωση πολεμικής εμπλοκής με την είσοδο του ΣΙΣΜΙΚ στο Διγαίο, θα υπάρζει καταλυτική αλλαγή και στου χώρο των Βαλκανίων, αλλά πιστεύω και σ' αυτό ακόμη το σύστημα άμυνας των Δυτικών, δηλαδή το ΝΑΤΟ. Οι επιπτώσεις θα είναι καταλυτικές» όπως είπε ο Παπανδρέου στο Υπουργικό Συμβούλιο. Πρέπει δηλαδή η Ελλάδα να βρεθεί στο... πλευρό της Μεγάλης Ρωσίας. Και γιαυτό θα είναι κοντά μας σε λίγο ο μεγάλος προστάτης Γκορμπατσώφ.

Είναι χαραχτηριστικό το πως υποδέχτηκε αυτούς τους «νέους προσανατολισμούς» ένα από τα κατ' εξοχήν σωβινιστικά φύλλα της αστικής τάξης. Το ΕΘΝΟΣ, Θαυμάστε παραλλήρημα ενός ανώνυμου συντάχτη στη στηλη «ΓΝΩΜΗ της Kuptakhe-

«ΕΙΠΕ (ο Παπανδρέου) ότι ενδεχόμενη εμπλοκή στο Αιγαίο θα οδηγήσει σε καταλυτικές αλλαγές σε ολόκληρη την περιοχή. ΑΥΤΟ δεν είναι σχήμα λόγου. Είναι πανελλήνια συνείδηση. Το ίδιο σκεφτόμαστε όλοι: Θα καεί η Ελλάδα, αλλά μαζί της θα καούν συσχετισμοί, ισορροπίες, συμμαχίες. ατλαντικά σύμφωνα, βάσεις, νστιοανατολικές πτέρυγες - τα πάντα.

ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ, πρώτη θα καεί η τουρκική χούντα - τα χαϊδεμένα παιδιά της αμερικάνικης ηγετικής συμμο-

ΑΝ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑΙ στις εκπλήζεις, ας τολμήσουν. Θα τρίβουν τα μάτια. Και όχι μόνο από έκπληζη».

Η Ν.Δ. στάθηκε ανίκανη να αντισταθεί στα σχέδια της φιλορώσικης κλίκας Παπανδρέου, και όχι μόνο να αντισταθεί, αλλά πήγε μαζί του στην αρχή, κάτω από τον αντιτούρκικο σωβινισμό της αλλά και από την προσπάθεια της να προσεταιριστεί τους αξιωματικούς που τόσο σαγηνεύει η σκληρή δήθεν εθνική στάση του Παπανδρέου. Ο Μητσοτάκης διαφοροποιήθηκε από τον Παπανδρέου, όταν «η κρίση» είχε τελειώσει. Και διαφοροποιήθηκε προσπαθώντας να βγάλει τον Παπανδρέσυ... φιλότουρκο! Η Ν.Δ. προσπαθεί τώρα να πείσει τα άλλα κομάτια της αστικής τάξης και τον στρατό, πως ο Παπανδρέου πρόδοσε, πως δεν είναι αυτός που μπορούν να στηριχθούν επάνω του για να νικήσουμε τους Τούρκους!

Εξακολουθεί δηλαδή να παίζει στο γήπεδο του Παπανδρέου. Να προετοιμάζει αυτή, για λογαριασμό του την νέα αντιτούρκικη κρίση.

Έτσι αποδείχθηκε για μια ακόμη φορά πως κανένα κομμάτι της αστικής τάξης δεν μπορεί, τυφλωμένο από τον σωβινισμό, να αντιπαρατεθεί στα σχέδια της ρωσόφιλης κλίκας του Παπανδρέου.

Μόνο ο βαθύς δημοκράτης λαός μας, αρνήθηκε να υποταχθεί σ' αυτά τα σχέδια. Καμμιά «πατριωτική έξαρση» δεν γέννησε ο λόγος του Παπανδρέου στην τηλεόραση, αλλά αντίθετα ανησυχία για το που οδηγεί τη χώρα αυτή η κλίκα.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΗ ΑΝΤΙΗΓΕΜΟΝΙΣΙΚΗ EIPHNH ME THN TOYP-KIA

Η Ελλάδα και η Τουρκία είναι δυο χώρες του γ΄ κόσμου. Ανάμεσά τους υπάρχουν μια σειρά από προβλήματα που μπορούν να λυθούν ειρηνικά, έξω από τις επεμβάσεις και τα συμφέροντα των υπερδυνάμεων στην εύφλεκτη αυτή περιοχή. Προϋπόθεση για κάτι τέτοιο είναι να τσακιστεί ο σωβινισμός των αστικών κυρίαρχων τάξεων σε Ελλάδα και Τουρκία.

Και αυτό αποχτά μια ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή την περιοχή, στις θαλάσσιες πύλες για τον Ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, της Ευρώπης.

Ο Σωβινισμός της Ελληνικής αστικής τάξης καλύπτεται κάτω από την «θεωρία» της Τούρκικης επιθετικότητας στα νησιά του αιγαίου.

Ποτέ επίσημα και ας μας διορθώσει όποιος ξέρει το αντίθετο η Τουρκία δεν αμφισβήτησε την ισχύ της συμφωνίας της Λωζάνης που έγινε το 1923 και αναγνώριζε ελληνικά τα νησιά του βορειοανατολικού αιγαίου, ούτε την συνθήκη του Παρισιού που έγεινε μετά τον Β΄ πόλεμο το 1947, και αναγνώριζε σαν Ελληνικά τα Δωδεκάνησα. Αντίθετα είναι γνωστές τελευταίες δηλώσεις της Τούρκικης κυβέρνησης, πως δεν υπάρχει η αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας πάνω στα νησιά.

Η Τουρκία κατάγγελνε την Ελλάδα για την μη τήρηση από την μεριά της του άρθρου 13 της Συνθήκης της Λωζάνης που πρόβλεπε για την Ελλάδα να μην εγκαθιστά ναυτικές βάσεις και να μην κατασκευάζει οχυρωματικά έργα, καθώς και τον περιορισμό των στατιωτικών δυνάμεων στα νησιά αυτά στον συνηθισμένο αριθμό των καλούμενων για στρατιωτική θητεία Καθώς και του άρθρου 14 της συνθήκης του Παρισιού που όριζε ότι τα Δωδεκάνησα πρέπει να αποστρατιωτικοποιηθούν και να παραμείνουν αποστρατικοποιημένα.

Και τα άρθρα αυτά σαφώς παραβιάστηκαν από την Ελληνική πλευ-

Βέβαια υπάρχουν Τούρκικες σωβινιστικές τάσεις για τα νησιά του Διγαίου και κατά περιόδους διάφοροι στρατιωτικοί και πολιτικοί παράγοντες έχουν κάνει προκλητικές δηλώσεις γύρω από την ελληνικότητα των νησιών. Ποτέ όμως κάτι τέτοιο δεν έχει γίνει επίσημη Τουρκική κυβερνητική πολιτική. Πέρα όμως απ' αυτό και στην Ελλάδα δεν είναι λίγοι οι διάφοροι παράγοντες που δεν χάνουν την ευκαιρεία να μιλάνε για Ελληνική Πόλη και Ελληνική Μικρά Ασία.

Ολόκληρη η θεωρία για Τούρκικη απειλή στα νησιά του Αιγαίου στηρίζεται στην Τούρκικη θέση για την υφαλοκρηπίδα, ταυτίζοντας την μέση γραμμή στην υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου με δήθεν διχοτόμηση των θαλασσίων συνόρων στο Αιγαίο και διεκδίκηση των ελληνικών νησιών από την Τουρκία.

Από την ανάλυση που κάνουμε σε άλλο άρθρο γύρω από το ζήτημα της υφαλοκρηπίδας, φαίνεται καθαρά πως καμμιά σχέση δεν έχει αυτό το ζήτημα με την ελληνικότητα των νησιών και την δήθεν διχοτόμηση tou Alyaiou.

Το δεύτερο σημαντικό ζήτημα είναι η κατοχή της Βόρειας Κύπρου. Σ' αυτό το ζήτημα πρέπει να μείνουμε σταθεροί στο χτύπημα του Τούρκικου επεχτατισμού χωρίς όμως αυτό το ζήτημα να μπαίνει εμπόδιο στην ειρηνική διευθέτηση της υφαλοκρηπίδας στο Διγαίο και πολύ περισσότερα να φέρνεται σαν στοιχείο από τον Παπανόρεου για την de facto επεγτατικότητα των Τούρκων στο Αιγαίο.

Και αυτό μάλιστα από έναν αστό πολιτικό που ακολουθώντας το παράδειγμα όλων των προγενεστέρων του, ποτέ δεν είδε στην Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα την οριστική λύση του Κυπριακού. Που δεν κάνει τίποτα άλλο, από το να εκμεταλλεύεται την τραγωδία του Κυπριακού λαού, για να προωθήσει τα σγέδια των σοσιαλιμπεριαλιστών για την «λύση» του Κυπριακού μέσα από την περιβόητη «διεθνή συνδιάσκεψη».

Βάλαμε παραπάνω και αφήσαμε αναπάντητο το ερώτημα, το καταπόσο, το σταμάτημα του «διαλόγου» από τον Παπανδρέου με την Τουρκία έξω από τις «ανάγκες» του ΝΑΤΟ είναι ή όχι μια αντιμπεριαλιστική πολιτική.

Υπάρχουν τρεις γραμμές στο ζήτημα του αιγαίου.

α) Η Αμερικάνικη γραμμή, που θέλει την διατήρηση της συνοχής tou NATO στο Αιγαίο. Αυτή η γραμμή θέλει τον «διάλογο» ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία. Ένας τέτοιος όμως διάλογος, υποχρεώνει

τα Δυτικόφιλα τμήματα των αστι-

κών τάξεων της Τουρκίας και της Ελλάδας σ' ένα ανταγωνισμό για την εκπλήρωση των αντίθετων σωβινιστικών του σχεδίων. Το κάθε ένα απ' αυτά προσπαθεί να αξιοποιήσει την στρατηγική θέση της κάθε χώρας, για να κερδίσει την συμμαχία ή και την ουδετερότητα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού ή και ακόμα να εκμεταλλευτεί τον ανταγωνισμό των υπερδυνάμεων γαι να εκπληρώσει τα σωβινιστικά του σχέδια ενάντια στο άλλο,

Αυτός ο ανταγωνισμός κάνει αδύνατη μια δίκαια λύση των ελληνο τουρκικών διαφορών, κόβει τις δυο χώρες από το ρεύμα των χωρών του γ΄ κόσμου που παλεύουν για ανεξαρτησία και αργά ή γρήγορα οδηγεί την μια από τις δύο χώρες στην αγκαλιά της άλλης υπερδύναμης και στον κίνδυνο ενός τοπικού πο-

Αυτός είναι ο «διάλογος» που προωθεί ο Μητσοτάκης, που προώθησε η Ν.Δ. στα χρόνια της δικιάς της διακυβέρνησης.

β) Η Ρώσσικη γραμμή, θέλει στα λόγια διάλογο ανάμεσα στις δυο χωρες ενώ στην πράξη προωθεί την καλλιέργια του κλίματος της έντασης, της ολοένα και μεγαλύτερης διάσπασης της Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ, για να φέρει στην κατάλληλη στιγμή, όταν οι διεθνείς συσχετισμοί της το επιτρέψουν την πλήρη διάσπαση του ΝΑΤΟ στην περιοχη

Ο Παπανδρέου ακολουθεί αυτή ακριβώς την πολιτική.

Το σταματημα του διάλογου από την μεριά του, συνοδεύτηκε με κλιμάκωση της ελληνο - Τουρκικής κρίσης. 'Οξυνε αυτή την κρίση όλο και πιο πολύ, και έβαλε σε κίνδυνο την ειρήνη στην περιοχή. Και πίσω απ' αυτή την κλιμάκωση δεν βρίσκονται μόνο οι Αμερικάνοι, ούτε περισσότερο οι αμερικάνοι όπως προσπαθεί ο ίδιος να αποδείξει. Η κλιμάκωση είναι περισσότερο αποτέλεσμα της ταχτικής, της ρωσόφιλης παπαντρεϊκής κλίκας για να ανακηρύξει την Ρωσία σαν την μόνη δύναμη που μπορεί να εγγυηθεί τα συμφέροντα του σωβινισμού ολόκληρης της αστικής τάξης.

Γιαυτό καμμιά σχέση δεν έχει με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της χώρας ο ρωσόφιλος αντιαμερικανισμός του Παπανδρέ-

γ) Η γραμμή της πραγματικής ανεξαρτησίας και του διεθνισμού της εργατικής τάξης, που θέλει και τις δύο χώρες μέσα στο ρεύμα των χωρών του τρίτου κόσμου που παλεύουν για πραγματική ανεξαρτησία ενάντια στην Αμερική και Ρωσία. Μια τέτοια πραγματικά ανεξαρτησιακή κατεύθυνση θέλει τον διάλογο ανάμεσα στις δυο χώρες για την ειρηνική επίλιση των διαφορών τους και προϋποθέτει το χτύπημα του σωβινισμού.

Αυτό είναι το κύριο εμπόδιο για την ανάπτιξη μιας δίκαιης αντιηγεμονιστικής φιλίας ανάμεσα στις δυο χώρες.

Ο σωβινισμός της ελληνικής αστικής τάξης λόγω της σχετικά αδύναμης οικονομικής του βάσης, έγινε πάντα το τσιράκι του κάθε φορά δυνατότερου ιμπεριαλιστή για να εκπληρώσει τα μεγαλοιδεάτικα όνειρά του.

Το ίδιο κάνει και τώρα. Ένα μεγάλο κομμάτι της δένεται με τον σοσιαλιμπεριαλισμό, ελπίζοντας, ότι τούτη τη φορά θα «δικαιωθεί». Όμως τίποτα δεν διδάχθηκε από την τυχωδιοχτική ιστορία της και ιδιαίτερα εκείνη του 1922

Η σοσιαλιμπεριαλιστική Ρωσία θέλει και την Κύπρο και την Ευρωπαϊκή Τουρκία για λογαριασμό της και δεν είναι διατεθειμένη να χάσει κάθε έρρεισμα στην Τουρκία μέχρι τον παγκόσμιο πόλεμο. Αυτή είναι η αντίφαση της Ρώσικης πολιτικής. Θέλει να κερδίσει την Ελλάδα. Κύρια σήμερα ποντάρει στην Ελλάδα. Θέλει να περικυκλώσει την Τουρκία μέσω της Ελλάδας - Συρίας - Βουλγαρίας. Και μπορεί χάρη στον Παπανδρέου και το ισχυρό της πραχτορείο το ΚΚεξ να κερδίσει την Ελλάδα. Αλλά πρέπει να τάχει καλά, μέχρι τον παγκόσμιο πόλεμο, με την Τουρκία για να περνάνε ως τότε τα πλοία της από τα στενά.

Αυτό άλλωστε έδειχνε με την στάση της, η Ρωσία όταν τις μέρες ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.6

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕ:Ι:ΚΗΣ ΚΛΙΚΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ 2

κιβέρνηση, δηλαδή ότι ενώ στο βάθος δε θέλει χωρισμό εκκλησια κράτος για ιδεολογικοίς λογοις αλλά προπαντός όταν τη συμφέρνε: (κρατικές) επιχορηγησείς, μισυούς στους παπάδες κ.λπ), θέλει να εμφαγιστεί τώρα ότι τη θέλει όσο αφορα τη διοίκηση της Εκκλησίας. Ετσι αντή, ένω δει μπορεί να κρύψει τους ιδεολονικούς της δεσμούς και τα κοινά πυμφέροντα ποι έχει με την αστική τέξη και το κρατος της. από την αλλη θέλει το «αυτοδοική» το της Εκκλησίας». Θέλει σηλαδη και το σκύλο χορτάτο και τη πίττα ολόκληρη. Αυτοί οι βαθειαί δεσμοι που έχει με την αστική τάξη εκφράστηκάν εξ άλλου τις τελευταίες μερες όταν η Ιεραρχία συρθηκε και αυτή πίσω από το προκλητικό σωβινισμό της κυβέρνησης στα ελλη-VO - TOUDKING.

«Η απόφασή μας ελήφθη με υψηλό αιτίθημα ευθύνης περί συμπαραστάσκως της Εκκλησίας στο απειλουμένο ευνος».

Ετσι αναστάλθηκαν από τη μεριά της οι κοινητοποιήσεις που είχαν προ ραμματιστεί

Η κυβερνηση προσπαθεί να πεισει το και ότι αυτό το νομοσχέδιο είναι προοδευτικό επειδή τα βάζει με την εκκλησιαστική ηγεσια . Εκμεταλλεί εται το γεγονός ότι με το δίκης του ο λαός είναι αντίθετος σ' αυτή την οπισθοδρομική μπληστη και συχνά διεοθαρμένη ηγεσία της EKKANGIGE.

Πως όμως εχούν τα πραγματα

Οπως ξέρουμε σύμφωνα μ' αυτό το νομοσχέδιο στα Μητροπολιτικά και ενοριακό συμβοντία συμπεριλαμβάνονται εκλεγμένα μέλη από τους πολίτες της ενορίας. Αυτοί οι πολίτες, τη διαδικασία εκλογης των οποίων θα την αποφασίζει ο Υπουργος Παιδείας, είναι είκολο να φα-

στοστούμε πιο ρολο θα ταιδούν. θα δωσουνέ τη διλατότητα στο κυσίαργο κομμάτι της αστικής τά-Enc. va eletei den in dioiknon in; εκκλησίας Ιαπό τα «κάτω» αυτή τη φορά εφ' όσον μαζί με αλλους εκπροσωποις τον κρατοις θα είναι πλεισψηφία σ΄ αυτά τα όργανα. Θα δημιουργηθούν εται και εκπράσωποι της εκκλησίας στα συμβούλια τα οποία θα πληρώνονται από το κράτος και θα είναι της αρεσκείας της κυβερνησης. Θα αποτελέσουν μια κάποια κάστα κρατικό - εκκλησιαστικών υπαλληλών που θα υπηρετούν τα συμφέροντα του κρατικό - χρηματιστικού κεφαλαίου και της κυβέρνησης μέσα στα πλαίσια της Εκκλησίας. Το νομοσχέδιο απότελει ένα νέο φασιστικό μέτρο της χυβέρνησης δεν έχει τίποτα να κόνει με τη «λαική συμμετοχή»

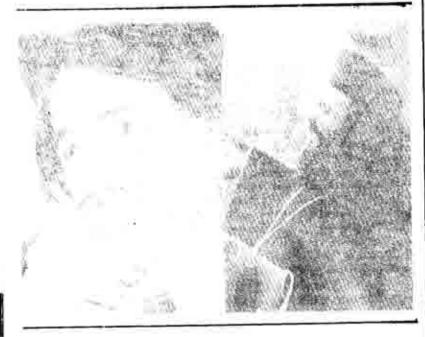
Αυτό που είναι σωστό να γίνει είναι η συμμετοχή και ο έλεγγος otu opyava auta va viverai az αυτούς που αποτελούν πραγματικά τη βάση της Εκκλησιας, δηλαδή από τους χριστιανούς, από τους πιστούς. Αυτά πρέπει να είναι τα μοναδικό στηριγμα της Εκκλησία, η οποία δεν πρέπει να έχει καμία επιγορήνηση από το κράτος, που δεν πρέπει να πληρώσει κανένα μισθό στους παπάδες. Σ" αυτό τα πλαίσια όπως έχουμε επισημάνει και στο προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. θα πρέπει να συμπεριληφθοίνε μέτρα που διαχωρίζουνε πραγματικά το κράτος από την εκκλησίας η οποία αφοί θα στηρίζεται μόνο στις εισφορές των πιστών της θα λειτουργήσει χωρίς καμια κρατική διοικητική παρέμβαση. Ετσι πρέπει να απαλλοτριώθει χωρίς καμιά αποξημίωση η μγροτική τσιολικάδική περιουσία και η αστική τσιφλκάδικη περισυσία της Εκκλησιας εκτός από εκείνη που προέρχεται από δωρεές πιστών. Το πιο σημαντικά είναι ότι πρέπει να καραργήθουν τα θρησκειτικά στο

Αιτά τα μέτρα διαχωρισμοί του κρατούς από την εκκλησία δεν έγουν καμιά σχέση με το νομοσχέδια της χυβέρνησης που έχει σα βασικό σκοπό ακριβώς το αντίθετο. να ελέζει δηλάδη ιδεολογικά διοικητικά η κλικα Παπανδοέου εναν σύμμαχο του δυτικού ιμπεριαλίσμοί μέσα στη χώρα. Και πτο νομοσχέδιο -για την εκκλησιαστική περιουσία» η κίνηση της κλίκας Παπανδρέοι είταν: γρήγορη, Ενώ χρονια τώρα συζητιέται το θέμα της περιουσίας, δεν υπηρέε προηγουμένως μεταξί κυβέρνηση και Ιεραρχια καμιά σαφή δήλωση ότι συζητιότανε και το θέμα της συνδιαχείρισης της ίδιας της εκκλησιαστικής περιουσίας. Και στη Βουλή έξ άλλοι πέρασε σαν νομοσχέδια ποι δα έπρεπε να ψηφιστεί και επειγό-

MIA AKOMA ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ

Είναι ολότελα επιβεβαιωτική της άποψής μας ότι το κεντρικό ζήτημα διαπάλης κυβέρνησης - εκκλησίας είναι το πολιτικό ζήτημα της επέμβασης στα εσωτερικά της εκκλησίας και όχι το οικονομικό, η παρακάτω τοποθέτηση του Χριστόδουλου Δημητριάδος στη συγκέντροιση του Συντάγματος. «Εα διαγραφού τα αρθρα της επεμβάσεως, εμείς δεχόμαστε να συζητήσουμι τη πρώτα πρθμα που πιασέρονται στο περιουσιακό. Αλλαιώς ας αναλαβει ο καθένας τις ευθύνες του κ

Οπως βλέπουμε ένα από τα κύρια αντιδραστικά επιχειρηματα της κυβέρι ηστις περι «λαϊκοί ελέγχου» είναι ένας βάσικός λόγος για τον οποία συμφωνεί και ι ποστηρίζει το μευτοΚΚΕ το ναμοσχέδιο.

ΓΙΑΤΙ ΟΜΩΣ ΛΕΜΕ ΟΤΙ ΑΥΤΌ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ;

Γιατί να ειναι φασιστικό αφού κτυπάει τη διεφθαρμένη εκκλησια- τα. στική ηγεσία: Γιατί δεν είναι στο κάτω - κάτω ένας σκυλοκαβγάς αγές έστω και περιωρισμένα.

σία δεν τα παίρνουν οι πιστοί ποι λά το κράτος έξω από αυτούς και ενάντια στη θέληση τους.

στικό δημοκρατικό κρατος για να τους με όποιες μέθοδες θέλουν αρχτυπήσει μια τέτοια ηγεσία:

1) Θα τις στερσύσε όλη τη φεου-2) Θα της στερούσε κάθε πρό- μη πιστών και να μην αποκτούν με σβαση στο κράτος.

Τα υπόλοιπα θα ήταν υπόθεση tov migrov.

τους καθαιρέσουν κανείς δεν μπο- ντια στους πιστούς. ρεί να το κάνει για λογαριασμό

το ΠΑΣΟΚ, οποιο δηποτε ΠΑ- ου που απονέμει τώρα φωτοστέφα-ΣΟΚ να εξεγερθει ενάντια στην η- νο αγωνιστή, για ένα τμήμα του λα-

λογήσουν την κυβέρνησή του και νους παπάδες

όλα του τα πολιτικά πραξικοπήμα-

Τώρα ήρθε η σειρά των παπάδων

Εμείς καθολου δεν λέμε φασιστινάμεσα στον αντιδραστικό Παπαν- κό γι' αυτό το νομοσχέδιο. Ο φασιδρέου και τον αντιδραστικό Σέρα. σμός ασκείται ενάντια στους πιφείμ: Γιατί τέλος είναι φασιστικό στούς που ασκούν τη θρησκευτική αφού βάζει τη δημοκρατία μέσα πραχτική, και που σήμερα θέλους στη βάση των πιστών, βάζει εκλος σ' αυτά τα ζητήματα να ακολουθούν αυτούς τους ηγέτες και όχι άλ-Είναι φασιστικό γιατί όλα τα με- λους. Αυτοι οι πιστούειναι ένα κομτρα ενάντια στη διερθαρμένη ηγε- μάτι του λαού. Εμείς ειμαστε άθεοι. Όμως οι πιστοί έχουν δικαίωμα να ασκούν θρησκευτική πραχτική αλ. πιστεύουν σ' οποίον Θεό θέλουν. Έχουν ακόμα δικαίωμα να γεμίζουν φλουριά τις τσέπες των επι-Τι θα εκανε ένα λαϊκό η εστω α- σκόπων και να ασκούν την λατρεία κεί να μην απαιτούν να επεμβαίνουν με τις λατρευτικές τους μέθοδαρχικής προέλευσης ιδιακτησία δες και την πίστη τους στη ζωή των κανένα τρόπο κρατική εξουσία

Δεν υπάρχει τίποτα πιο μαύρο από αυτό ποι κάνει σήμερα ο Πα-Ειναι δικια τους δουλειά, των ει- πανδρέοι και πιο διασπαστικό του στών που ασκούν θρησκευτική λαοί από το να στρέφει δημοκρατιπραχτική, να καθαιρέσουν τους η- κούς ανθρώπους στην ανάμειξη στο γέτες τους. Αν αυτοί δε θέλουν να εκκλησιαστικά ζητήματα και ενα-

Στο βάθος, όπως όλοι οι σοσιαλτους. Αν αυτοι δεν επαγαστατήσουν φασιστές. θέλει ένα κομματικό πακανείς δεν μπορεί να καθαιρέσει παδαριό. Ενα νέο δηλαδή παπαδατους επισκόπους τους Αυτό είναι οιό ενάντια στο παληό ποι είναι το νόημα της απαίτησης του χωρι- στήριγμα άλλου κομματιού της ασμού της εκκλησίας από το κράτος, στικής τάξης. Όμως κάτι τέτοιο Αυτό όμως δεν σημαίνει με κανέ- πρέπει για να γίνει γρήγορα να πενα τρόπο ότι ένα δημοκρατικό κομ- ράσει σα φασισμός ενάντια στους μα, ένα λαϊκό κόμμα δε θα έχει και πιστούς. Κι αυτοί κάνουν πολύ καδε θα προπαγανδίζει τη θέση του λά να διαμαρτύρονται. Το κακό για τη θρησκεία, για τους παπάδες σ'αυτό είναι ότι σ' αυτή τους τη και για τα εκκλησιαστικά ζητήμα. διαμαρτυρία έχουν ηγέτες ένα τμήμα της αντίδρασης. Και αυτό είναι Ας πείσει τη θρησκευτική βάση, το δεύτερο έγκλημα του Παπανδρέού, στη διεφθαρμένη εκκλησιαστι-Μα ποτέ δεν τόκανε, ποτέ δεν το κή ηγεσία. Αυτό το έγκλημα θα το προπαγάνδισε τόκανε και το προ- πληρώσει ο λαός μας μετά από πολπαγάνδισε ξαφνικά σε μια νύχτα α- λά χρόνια όταν σε κάθε αντι - σοφού πρώτα φίλησε τα πόδια των πα- σιαλφασιστικό κίνημα θα βλέπει πάδων με αντάλλαγμα αυτοί να ευ- μπροστά του πιστούς και οργισμέ-

Η Ν.Δ. τάχτηκε υπέρ της Εκκληστας ακριβώς γιατί βλέπει ένα ένα να χτυπιούνται από τη κυβέρνηση τα δικά της τα στηρίγματα και γενικότερα ότι έχει σχέση με το δυτικοιμπεριαλισμό. Βέβαια και αυτή βρήκε τώρα να υποστηρίζει το χωρισμό εκκλησίας - κράτος εννοώντας φυσικά μόνο τη μη επέμβαση του κρώτους στη διοίκηση της εκκλησίας ενώ στα χρόνια που αυτή είτανε στη κυβέρνηση έκανε ακρι-Bos to avriento.

Το ψευτοΚΚΕ ενώ στηρίζει το νομοσχέδιο ψεύδεται όταν λέει ότι θέλει ένα πραγματικό χωρισμό Εκκλησίας - Κράτος ακριβώς γιατί δέχεται την ετήσια κρατική επιχορήγηση των 13.5 δισεκατομμυρίων δραγμών που δίνει το κράτος στην Εκκλησίας. Η λύση που προτείνει τα ψευτοΚΚΕ είναι η εξής:

«Να απαλλοτριωθούν τα ακινητα και να συμψηφιστεί για τις απαραίτητες αποζημιώσεις η κρατική επιχορή γηση...» (Ριζοσπάστη 22 Μάρτη 1987), Συμφωνεί επίσης στο φασιστικό μέτρο του ελέγχοι του κράτους στη διοίκηση της Εκκλήσίας: Το νομοσχέδιο «αποκαθιστά τη κυριότητα του Δημοσίου στο τμήμα εκείνο της γης που κατέχει ή Εκκλησία και καθιερώνει κάποιο λαϊκό έλεγχο στη διαχείρηση της εκκλησιαστική περιουσίας (των ενοριακών ναών και μητροπόλεων). Και για το λόγο αυτό το ΚΚΕ δίνει κατ' αρχην θετική ψηφα». (Ρίζοσπάστης 19 Μάρτη 1987).

Οι θέσεις του ψευτοΚΚΕ δεν έχουν τίποτα να κάνουν με τις μαρξιστικές - λενινιστικές θέσεις. με τη παγκόσμια πείρα του προλεταριάτου γύρω από το θέμα αυτά στα χρόνια που επικρατούσε το σοσιαλισμό σε μια σειρά από χώρες όπως στη τότε Σοβιετική Ένω-

Αυτό το νομοσχέδιο είναι βαθειά αντιδραστικό. Ενώ γενικά διατηρείται ένα θρησκευτικό κράτος και με τα θρησκει τικά στο σχολείο, μ αυτό το νομοσχέδιο ειδικά κρατικοποιείται η εκκλησια. Έτσι ενώ σ προλετάριος και ο λαός συνεχίζει και πληρώνει τους μισθούς και τις επιχορηγήσεις στην εκκλησία, ο πιστός θα βρεθεί σε μια εκκλησία που θα διοικείται οχι με τη δική του βασική συνεισφορά και ελεγχο αλλά από το κράτος της αστικής ταξης και από το κόμμα ποι βρίσκεται στην κυβέρνηση.

-NEA ANATOAH -AIEYOYNETAI AIIO ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

πεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βεραντζέρου 55 Αθήνα τηλ: 5241058

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ: Βαλαωρίτου 1 Παλαιά Κοκκινιά Τηλ. 4914205

Λόγω πολλής ύλης εξ' αιτίας της κρίσης στο Αιγαίο, αναβάλεται για το επόμενο φύλλο η συνέχεια του άρθρου για το 12ο συνέδριο του ψευτο-ΚΚΕ.

ΥΦΑΛΟΚΡΗΠΙΔΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΌ ΤΗ ΣΕΛ. 4

τις υπόλοιπες ελληνοτουρκικές διαφορές, θέλουν δηλαδή μια συμφωνία για την υφαλοκρηπίδα να παίρνει υπ' όψη και τις διαφορές στα Σητήματα του εναέριου ελέγχου, στον εξοπλισμό των νησιών

AIKALTIKEL MEGODEI ENIAVEHI THE DIAGOPAL

Μένει λοιπόν η προσφυγή στα διεθνή δικαστήρια. Ο Παπανδρέου προτείνει προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Αυτή είναι θέση που τελευταία και κάτω από τη διεθνή πίεση έφερε στην επιφάνεια και την αντιπαραθέτει στην πρόταση της Τουρκίας για διαιτηdia.

Στην ουσια δεν πρόκειται για δυδ διαφορετικές μέθοδες.

Η Σύμβαση του 82 για το Διεθνές Δίκαιο καθορίζει 3 ειδών δικαστή-

1) Το Διεθνές Δικαστήριο για το δίκαιο της θάλασσας που λειτουργει στα πλαίσια της Σύμβασης του

2) Το Διεθνές Δικαστήριο της

Χάγης

3) Τα διαιτητικά Δικαστηρια. Η Διαιτησία γίνεται δηλαδή κι αυτή με Δικαστήριο. Με τη διαφορά ότι αυτό το τελευταίο συστήνεται μόνο για τη συγκεκριμένη διαφορά. Και με ευθύνη του Διεθνούς Δικαστήριου για το Δίκαιο της Θάλασσας π.χ. για να λύσει τη διαφορά Αγγλίας - Γαλλίας στη Μάγχη, η τη Διαφορά Τυνησίας -Λιβύης, ενώ τα δύο άλλα δικαστήρια είναι διαρκή και της ίδιας γνωστής πριν από την προσφυγή σύνθεσης.

Αν δηλαδή ο Παπανδρέου προτιμάει τη Χάγη από το διαιτητικό δικαστήριο και ο Οζάλ αντιστροφα είναι γιατί ο καθένας κάνει την εκτίμηση του για το που είναι οι πιο ευνοϊκοί συσχετισμοί μέσα σ' αυτά τα δικαστήρια. Κατά τα άλλα η Σύμβαση του 82 δίνει τη δυνατότητα στα δύο μέρη αν θέλουν να καταφύγουν σε δικαστική λύση να διαλέξουν οποιοδήποτε από τα 3 δικαστήρια

Αυτά είναι ισότιμα σε κύρος και οι αποφάσεις τους είναι υποχρεωτικές και για τα δύο μέρη.

Αυτή είναι λοιπόν μια συνοπτική τοποθέτηση μας της ελληνο - τουρκικής διένεξης από την άποψη των στοιχείων που μας προσφέρει το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας και η πραχτική των χωρών όλου του κόσμου. Εμείς όπως πάντα δεν αποφύγαμε να εκφράσουμε καθαρά και απερίφραστα τη θέση μας και για το μεγάλο αυτό ζήτημα που απασχολεί βαθειά το λαό μας

Είμαστε πεισμένοι ότι οι σωβινιστές θα επιτεθούν σ' αυτή τη θέση αλλά και ότι καλόπιστοι άνθρωποι που έχουν επηρεαστεί από τις ιδέες τους θα σταθούν κατ' αρχήν πολύ επιφυλαχτικά απέναντί της.

Όμως η ΟΑΚΚΕ δεν ήταν ποτέ διατεθειμένη και ούτε θα είναι ποτέ στο μέλλον να χαίδείει αδυναμίες και να λυγίσει μπροστά σε βαθειά ριζωμένες προλήψεις ακόμα και του ίδιου του λαού.

Ίσα - ίσα είναι αποφασισμένη να δώσει την πιο σκληρή και ανυποχώρητη ιδεολογική πάλη για την συντριβή αυτών των προλήψεων μέσα στις μάζες. Αυτός είναι πρωταρχικός όρος για την απελευθέρωσή τους από τα δεσμά της σωβινιστικής αρχουσας τάξης.

Και δεν είμαστε οι πρώτοι που το κάνουμε. Είναι το παληό ηρωϊκό ΚΚΕ που εγκαινίασε αυτή την στάση όταν μόνο του αυτό υψώθηκε ενάντια στον άδικο πόλεμο που εξαπόλυσε η αντιδραστική Βενιζελική κλικα εναντια στην νεο -τουρκική Επανάσταση, την πρώτη μεγάλη σύμμαχη κρατική εξουσία της ρώσικης επανάστασης του Οχτώ-

Ήταν η πρώτη μεγάλη πράξη αυτού του κόμματος που το έκανε κόμμα στ' αλήθεια διεθνιστικό, που το ανέβασε στο επίπεδο του παγκόσμιου προλεταριάτου.

Μόνο ένα τέτοιο κόμμα μπορούσε να βγάλει πραγματικούς πατριώτες, τέτοιους που να πάρουν στα γέρια τους την απελευθέρωση μιας χώρας με το ΕΑΜ και τον ΔΣΕ την ώρα που οι πατριδοκάπηλοι του *22 είχαν εξαφανιστεί ή είχαν γίνει συνεργάτες του εχθρού.

Αυτόν τον πατριωτισμό υπερασπίζει η ΟΑΚΚΕ εκείνο που δεν θα αδικήσει ποτέ έναν άλλο λαό, ή μια άλλη χώρα. Εμείς θέλουμε μια τίμια και δίκαιη Ελλάδα και όχι ένα κράτος μικρό τραμπούκο, στην υπηρεσία ενός μεγάλου ότως είναι το Ισραήλ, η Λιβύη και η Συρια. Θέλουμε μια Ελλάδα που να ακτινοβολεί το αισθημα δικαιοσύνης, την δημοκρατικότητα, και τον φιλειρηνισμό του λαού της.

Μια τέτοια Ελλάδα μπορούμε να φτιάζουμε.

Πηγές

a) R. J. Dupuy - D. Vignes Traite du Nouveau Droit del Mer 1984 εκδ. ECONOMICA - BRUVIANT.

B) H. DIPLA: Le Regine Juridique des iles dans le Droit International de la mer - 1982 εκδ. Puf.

γ) Κ. Ευσταθιάδης: Διεθνές Δίκαιο Ε' τόμος - Αθ. 1976.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΣΥΝΈΧΕΙΑ ΑΠΌ ΤΗ ΣΈΛ. 5

της κρίσης, τμήμα του Ρώσικου στόλου έκανε «φιλική» επίσκεψη στην Κωνσταντινούπολη και η ανακοίνωση του ΤΑΣ «προσεχε» πολύ να μην πάρει ανοιχτά κανενός το Βέβαια η «φιλελληνική» στάση

του Βουλγαρίας μέχρι τώρα δεν αφήνει περιθώρια για «παρερμηνίες» στην γενικότερη στρατηγική του σοσιαλιμπεριαλισμού. Ακριβώς λοιπόν, επειδή η ελλη-

νική αστική τάξη δένεται όλο και πιο πολύ με εκείνον τον ιμπεριαλισμό τον σοσιαλιμπεριαλισμό ποι αποτελεί την κύρια πηγή του πολέμου στον ανταγωνισμό του με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σε παγκόσμια κλίμακα, και επειδή ο «πληγωμένος» από το κυπριακσωβινισμός της θέλει πάση θυσία να πάρει εκδίκηση, αυτή είναι σε θέση να οδηγήσει την χώρα σε μεγάλους τυχοδιωχτισμούς και περιπέτειες

Η πάλη της εργατικής τάξης και όλου του λαού ενάντι» της είναι βασικό στοιχείο για την υπεράσπιση της ειρήνης.

Από την άλλη πλευρά ο Τουρκικος σωβινισμός εξακολουθεί να κατέχει την Βόρεια Κύπρο και πρόσφάτες ήταν οι δηλώσεις του Οζώ. σε συνέντευξή του στην Αγγλία που τις αντιγράφουμε όπως αποδώθηκαν από το ΒΗΜΑ:

«Σ' ότι αφορά το Κυπριακό, ο κ. Οζάλ, στην ίδια συνέντειξη λέει ότι προσπάθησε να εξηγήσει στον σερ Τζέφρυ ότι επί 14 χρόνια οι δυο κοινότητες ζουν εντελώς χωριστά, δεν έχουν καμμιά επαφή η μία με την άλλη, μιλούν διαφορετική γλώσσα, και πως οι νεότεροι, που είναι τώρα λ.χ. 20 ετών, δεν καταλαβαίνουν καθόλου τα ελληνικά».

Η πάλη της εργατικής τάξης και όλου του λαού της Τουρκίας, ενάντια στον Τούρκικο σωβινισμό είναι το δεύτερο, βασικό στοιχείο για την υπεράσπιση της ειρήνης. Κύριο στοιχείο αυτής της πάλης είναι το αίτημα για την άμεση αποχώρηση των Τούρκικων στρατευμάτων κατοχής και τον γυρισμό των προσφύγων στα σπίτια τους.

Για να γίνει κάτι τέτοιο, είναι απαραίτητο να δοθούν όλες οι εγγυήσεις και να παρθούν όλα εκείνα τα πραχτικά μέτρα, που θα εξασφαλίζουν τα πλήρη δικαιώματα της Τουρκοκυπριακής μεινότητας από τον Ελληνικό σωβινισμό.

Αυτές λοιπόν είναι οι θέσεις της OAKKE.

Ειρήνη στο Αγαίο, ενάντια στον Ελληνικό και στον Τούρκικο σωβινισμό ενάντια στα σχέδια της Ρωσίας και της Αμερικής!

Όχι στο ματοκύλισμα των δυο

Οχι σ' ένα άδικο πόλεμο που θα οδηγήσει τις δυο χώρες στην καταστροφή προς όφελος της μιας ή της άλλης υπερδύναμης!